

САНДРА ХЕЙДЪН
ТЯ МУ ДАДЕ КУРАЖ, НО ЩЕ
МУ ПОДАРИ ЛИ СЪРЦЕТО
СИ?

Превод от немски: Горан Райновски, 2013

chitanka.info

Граф Бенедикт фон Катенберг беше обиколил света, прекосявайки пустини и преплавайки морета. Много хора се възхищаваха на смелостта и дързостта му. За него нямаше неизпълнена задача или недостижимо място. При последното си пътуване, от което беше изминало вече много време, граф Бенедикт обаче, беше претърпял самолетна катастрофа, от която беше единственият оцелял. Сега беше в инвалидна количка, загубил всяка радост от живота.

Принцеса Корина фон Ербах виждаше в някогашния любител на приключения не инвалид, а много привлекателен мъж. Красивата журналистка се зае да напише материал за него и неусетно се влюби да уши в почти отчаяния от живота граф Бенедикт. Той обаче беше изпълnen със съмнения — за какво и беше на тази красива млада жена да губи времето си със сакат човек като него?

— Yay!

За разлика от по-голямата си сестра, принцеса Леноре фон Ербах беше много въодушевена.

— Интервю с Бен Катенберг — това е... това е... направо феноменално!

Принцеса Корина погледна скептично към по-малката си сестра, слагайки на котлона вода за спагети. Леноре седеше до кухненската маса в малкото жилище на Корина във Франкфурт и режеше домати за соса.

— И кое му е феноменалното? — попита Корина, а Леноре я погледна невярващо, задържайки погледа си върху нея — с русите си коси, слабото си и елегантно тяло и изящния oval на лицето си тя беше

много привлекателна млада жена. Леноре се замисли за младия мъж, за когото говореха.

Тя обичаше сестра си повече от всичко. Корина беше всичко, което ѝ остана, след като родителите им бяха починали при злополука. Те бяха наследници на богата фамилия на принцове, но титлата и поголямата част от семейното богатство отидоха при брата на баща им, който не проявяваше особена загриженост към племенниците си. Двете сестри пък бяха прекалено горди, за да го молят за финансова подкрепа, а и меко казано не харесваха чично си. След смъртта на родителите им Корина пое грижите за сестра си, която тогава беше само на седемнайсет години. За да издръжа себе си и нея, тя работеше като журналист в списание „Пъстър свят“. Работата беше добре платена, но жанрът на списанието никак не допадаше на младата и амбициозна журналистка. Откакто Леноре беше приета в престижен интернат в Шлезвиг-Холщайн, сестра ѝ все по-често обмисляше възможността да напусне тази работа и да си потърси друга, която да отговаря на изискванията ѝ.

Леноре усещаше, че сестра ѝ не беше удовлетворена от това, което работи, и ѝ се искаше да ѝ помогне, но поне засега нямаше как да го стори.

Младата жена отметна назад огненочервените си коси и поклати глава.

— Как е възможно да не знаеш кой е Бен Катенберг?

— Трябва ли да знам кой е? — повдигна вежди Корина, вадейки спагетите от шкафа.

— Като журналист името Бен Катенберг трябва да ти говори много — саркастично каза сестра ѝ.

— Е да, но не ми говори нищо — отвърна Корина и започна да реже босилек.

— Авантуристът? — опита се да я подсети Леноре, но сестра ѝ вдигна рамене.

Леноре въздъхна.

— Толкова много вестници и списания от години пишат за приключенията му, а ти не знаеш кой е?

Изведнъж в съзнанието на Корина изникна бегъл спомен.

— Да не е този, който ходи с керван в земята на туарегите в Сахара?

— Точно той. Бен Катенберг прилича на гръцки бог...

Корина се засмя и прекъсна сестра си.

— Аха, ясно защо знаеш толкова много за него. Падаш си по този Бен, така ли? — с усмивка попита тя и погледна по-малката си сестра. Тя беше малко по-ниска от нея, но също толкова елегантна и красива.

Леноре беше много темпераментно момиче, но темпераментът ѝ понякога идваше в повече на сестра ѝ. Корина беше радостна, че по-малката ѝ сестра беше успяла да преодолее тъгата по починалите им родители или поне да живее с нея, без това да се отразява на поведението и живота ѝ. Когато те починаха, Леноре още не беше навършила пълнолетие и понесе смъртта им много тежко — изпадна в дупка — или беше изцяло дистанцирана от всичко и всички, или твърде агресивна и своеволна. От печалната дата бяха изминали почти три години и Леноре беше успяла да стъпи отново на краката си.

— Разбира се — отвърна на усмивката на сестра си Леноре. — Следила съм всичките му приключения и вярвай ми — изглеждаше зашеметяващо...

— Изглеждаше?

— Да, от две години никой нито го е виждал, нито чувал. Доколкото знам, след катастрофата със самолета в Борнео той е в инвалидна количка — обясни Леноре.

— Мили боже — каза сестра ѝ, забравила и за връщата вода, и за босилека, който беше тръгнала да реже. — Какво се е случило?

— Ако си спомням добре, Бен Катенберг се опитал да помогне на свои приятели учени да направят наблюдателна станция за орангутани в Борнео. Самолетът, с който пътували, попаднал в гъста мъгла и катастрофирал в планината. Цяло чудо е, че е оцелял. Приятелите му, както и приятелката му, която също пътувала с тях, са загинали на място. Оттогава той не иска да вижда никого — довърши разказа си Леноре.

Корина ядосано удари по масата.

— Сега разбирам защо шефът ми иска интервю с него на всяка цена! — каза тя.

— Със сигурност ще се посрещне с интерес — отвърна сестра ѝ.

Корина най-после се сети, че трябва да сложи спагетите във връщата вода. Тя почти ги хвърли в тенджерата и за малко не се

изгори.

— Със сигурност. Да вдигаме рейтинга си с интервю със сакат човек — това е отвратително! — почти извика Корина.

— Ти ще направиш интервюто, нали? — попита сестра й. Леноре се притесни, че сестра й може да откаже задачата, която й бяха възложили. — На мен лично би ми било интересно да разбера какво се е случило с него след инцидента. Даже на няколко пъти се канех сама да го посетя, но все не набирах смелост.

— Да го посетим? Знаеш къде живее, така ли? — попита Корина.

Тя все пак не беше толкова изненадана — даваше си сметка, че много неща не знае за малката си сестра и почти нищо не можеше да я учуди.

— Разбира се, че знам — отвърна Леноре, все едно това беше най-нормалното нещо на света. — Съвсем наблизо до интерната ми. Там всеки познава семейството му. Баща му — граф Юстус — е уважаван агроном.

Корина повдигна вежди.

— Граф? Сега ми става ясно защо шефът искаше аз да направя интервюто. Явно смята, че като принцеса по-лесно ще намеря общ език с него — все пак и той, и аз сме благородници.

— Ами мисля, че шефът ти има право. Представяш ли си някоя нахална репортерка с къса пола и мрежест чорапогащник да отиде при Бен Катенберг, за да му вземе интервю?

— Да, може би си права. Ако успея да накарам горкия човек да говори и да сподели гледната си точка за случилото се, толкова по-добре и за мен, и за списанието, а и за обществеността. Хората имат право да знаят.

— Съгласна съм — каза Леноре. — А и ако направиш интервюто следващата седмица, когато празненствата за Великден вече са минали, може да ме посетиш в интерната.

— Чудесна идея. От много време се каня да разговарям с учителите ти. Искам да знам как се справяш — каза Корина и видя как усмивката и трапчинките от нея бързо изчезнаха от лицето на Леноре.

Времето по Великден беше чудесно и графиня Отилде фон Катенберг се зарадва, когато видя, че синът ѝ беше излязъл на голямата тераса на къщата им. Тя тъкмо беше решила да отиде при него, за да му прави компания, когато телефонът иззвъня. Графинята въздъхна. Да седи на слънце и да се наслаждава на раззеленилата се градина и първите нарциси и минзухари щеше да ѝ е много по-приятно, отколкото да говори по телефона. С нежелание вдигна слушалката на старомодния апарат.

— Катенберг.

Отвърна ѝ млад приятен женски глас:

— Здравейте, извинете за беспокойството. Казвам се Ербах, Корина фон Ербах и работя в списание „Пъстър свят“. С графиня Отилде фон Катенберг ли разговарям?

Корина се беше подготвила добре за интервюто и беше проучила семейството на Бен Катенберг в детайли.

— Да, аз съм — отвърна графинята. В гласа ѝ имаше известна доза резервираност — след злополуката синът ѝ не искаше да се вижда с почти никого, най-малкото с репортери. Младата дама, която се обаждаше, обаче звучеше интелигентно и сдържано.

— На читателите ни било много интересно да узнаят как е днес синът ви, с какво се занимава, как се чувства...

— „Пъстър свят“? Това някакво жълто издание ли е? — прекъсна я графинята.

Корина предпочете да не отговаря на този въпрос директно и вместо това каза:

— Вижте, графиньо, уверявам ви, че ме интересува единствено и само историята на сина ви и бих искала да го интервюирам водена само от тези си намерения. Дали би било възможно?

— Интервю? — графиня Отилде не можеше да повярва. Какво им ставаше на тези репортери? Защо не оставеха Бенедикт най-после на мира?

— Много хора се интересуват от случилото се с него...

— Синът ми не се интересува от това — прекъсна я графинята.

— Той иска да бъде оставил на спокойствие.

— Разбирам ви — отвърна Корина. — Ако здравословното му състояние не го позволява...

Графиня Отилде почти не успя да чуе отговора на репортерката, тъй като ядосаният глас на Бенедикт огласи цялата къща. Той се караше на болногледача си. Графът недоволстваше от прекалените според него грижи на Северни Холтман, но харесваше човека, който се грижеше за него. Графинята въздъхна. Беше ѝ ясно, че на Бенедикт му е скучно и повече от всичко има нужда от разнообразие. Той обаче не беше готов за това — младият граф беше обхванат от самосъжаление и гняв към тежката си съдба. Той постоянно беше тъжен, унил и апатичен и не допускаше до себе си никого. Беше прекъснал контактите дори с най-добрите си приятели. Достъп до него имаха само болногледачът му Северин и лекарката му — д-р Керер. Графинята знаеше, че малко разнообразие не би му навредило и взе спонтанно решение.

— Кога бихте искали да дойдете? — прекъсна тя Корина, която полагаше всички усилия да я убеди да я допусне до Бен.

— Моля? — Корина не успя да осъзнае чутото и не разбра какво точно ѝ беше казала графинята.

— Кога можете да дойдете? — повтори графиня Отилде.

— Аха... — това беше всичко, което Корина успя да каже.

— Какво ще кажете за следващата седмица — предложи графинята.

— С удоволствие.

— Как беше името ви — попита графинята и взе лист и химикалка, за да си запише.

— Ербах, Корина фон Ербах. Принцеса Корина фон Ербах.

Графиня Отилде се усмихна. Явно младата дама си мислеше, че благородническата ѝ титла щеше да направи интервюто по-лесно и приятно.

— Отлично — кратко отговори графинята. — Ще ви очаквам следващата седмица. Отсега обаче искам да ви предупредя да не очаквате твърде много от сина ми.

— Няма да бъда прекалено настоятелна и да задавам въпроси, които той не би харесал — обеща Корина.

Затваряйки телефона, графиня Отилде леко се усмихна. Срещата и интервюто с младата дама със сигурност щяха да донесат поне отчасти необходимото на Бенедикт разнообразие. Към непознати той не беше толкова враждебен. От лошото му настроение и

раздразнителността му страдаха най-вече най-близките му. Към тях той се държеше ужасно.

Както се очакваше, Бенедикт въобще не посрещна добре новината, че репортерка от никакво булевардно списание щеше да вземе интервю от него. Графиня Отилде съобщи тази новина на семейството си на вечеря, когато всички бяха на масата.

— И дума да не става — рязко заяви той, когато чу новината.

Младият граф седеше в инвалидната си количка на масата срещу баща си. Макар и в не толкова добра форма, Бен все още беше атлетичен и добре сложен мъж. Лицето му обаче носеше следите на сполетялата го нерадостна съдба — под тъжните му очи имаше големи кръгове и младият граф почти винаги изглеждаше блед и унил. Под късата му тъмна коса се виждаха белези, останали след инцидента със самолета в Борнео.

— Ти добре знаеш, че не искам чужди хора да ме посещават вкъщи!

— Бен има право, майко — подкрепи го брат му Малте. — В тази инвалидна количка той не е за пред хора, още по-малко за пред списание. Моля те!

— Инвалидната количка не е нещо, от което човек трябва да се срамува — отвърна му Северин. — Поводите за срам в повечето случаи са вътре в нас и нямат нищо общо с това, което хората могат да видят отвън.

— Какво искате да кажете, господин Холтман? — остро реагира Малте.

Той никак не харесваше болногледача, който обаче се беше превърнал в най-близкия човек на брат му Бен и на практика беше част от семейството. Малте фон Катенберг не желаеше да се сближава със служителите в къщата. Северин Холтман беше наясно с това, но то не го обиждаше — напротив — амбицираше го. Братът на пациента му изглеждаше добре, но все още живееше изцяло на издръжката на родителите си и си беше спечелил име на плейбой. В очите на Северин Малте не беше нищо повече от паразит, живеещ на гърба на другите.

Бен хвана ръката на приятеля си.

— Спокойно, Северин. Добре знаем гледната точка на Малте, макар че за някои неща понякога има право. Не искам тази жена да идва тук, майко!

— Тази жена всъщност е принцеса.

— Ако ще и английската кралица да е, все тая. Не искам да се виждам с репортерка от булевардно списание! Обади ѝ се и откажи интервюто!

— Не мога да го направя! — отговори майка му, обръщайки се към съпруга си, търсейки помощ и подкрепа от него.

Старият граф спря да се храни и повдигна вежди. Той не обичаше да го прекъсват и смущават, докато е на масата, особено за такива неща. За разлика от слабата си и елегантна съпруга графът беше доста едър и закръглен. Сивата му брада потрепери и той кратко отговори:

— Оправявайте се помежду си, мен това не ме засяга.

— Бен е и твой син! — ядосано отвърна графинята. Съпругът ѝ дори не я погледна, а хвърли лъжицата си на масата и стана.

— Беше мой син — разярено извика той и за пръв път през деня погледна към Бен, който виновно гледаше надолу. — Това вече не е моят син!

След като чу как баща му затръщна вратата след себе си, Бен вдигна поглед и забеляза злобата в очите на брат си.

— Мдаа — каза Малте — времената, когато беше любимецът на семейството, отминаха, братчето ми.

— Малте, дръж се подобаващо! — извика майка му, след което се обърна към по-големия си син. — Принцеса Ербах ще дойде следващата седмица. Трябва да я приемеш и да разговаряш с нея.

След тези думи тя стана и излезе от трапезарията, следвайки съпруга си.

— Майка ти има право — каза Северин. — Трябва ти някаква промяна и разнообразие, иначе напълно ще полудееш.

— Той май вече е свършил тая работа — ехидно вметна Малте, който забеляза гневния поглед на Северин.

— Не съдете за другите по себе си, господин графе! — отвърна му той, подигравателно наблягайки на обръщението.

Преди Малте да успее да отговори, на вратата се почука и в стаята влезе висока добре изглеждаща жена. Тя беше вдигнала тъмната

си коса на кок, а строгият ѝ вид се подчертаваше от очила с елегантни сиви рамки. Когато видя Бен, тя се усмихна.

— Казаха ми, че мога да ви намеря тук, Бенедикт.

— Доктор Керер, добър вечер — с усмивка отвърна Бен. — Нямаше ли да идвate утре?

— Имах време и реших да се отбия и да ви прегледам, преди да сте си легнали.

Малте наблюдаваше разговора между лекарката и брат му. Анита Керер беше забележителна жена — тя изльчваше строга красота и вдъхваше уважение. Малте от известно време се стараеше да присъства в стаята, когато доктор Керер идваше на посещение при брат му, и впечатлението му, че тя хранеше силни симпатии към графа се затвърждаваше. Типично за Бен!

Малте стана и галантно предложи стол на доктор Керер.

— Моля, седнете, ако обичате — с престорена любезност каза той и хвърли тържествуващо към брат си поглед, който казваше: „Виждаш ли, аз мога да й подам стол, а ти не, защото си сакат!“

— Няма нужда, благодаря ви. Дойдох само за да премеря кръвното на Бен и да се уверя, че си е взел всички лекарства преди лягане.

— Няма ли да поостанете поне за няколко минути, доктор Керер — с престорена любезност я попита Малте и й подари една от най-чаровните си усмивки.

Лекарката обаче продължаваше да го гледа хладно. Той не успяваше да я впечатли или затрогне.

— Не може да мислите само за работа — продължи да упорства Малте. — Красива жена като вас трябва да умее да се наслаждава на хубавите неща в живота.

Намекът беше толкова очевиден, че Бен изгледа брат си ядосано, а по челото му се появиха бръчки.

— Нека отидем в стаята ми, доктор Керер, там няма да ни беспокоят — каза Бен и даде знак на Северин да отвори вратата и да му помогне да стигне до там с количката си.

С един скок Малте отиде до вратата, за да я отвори галантно пред доктор Керер.

— А може би госпожа Керер не иска да е необезпокоявана? — ехидно се усмихна той. — Красивите жени трябва винаги да са в

центъра на събитията, не смятате ли? — попита той, целувайки ѝ ръка.

Анита Керер дръпна ръката си и по всичко личеше, че не е запленена или очарована, а по-скоро ядосана и възмутена. Това не беше първият път, в който Малте фон Катенберг се опитваше да флиртува с нея. И сега, както и преди, той получи само презрителен поглед.

Северин помогна на Бен да легне и графът запретна ръкава на ризата си, за да може доктор Керер да измери кръвното му.

Той сметна за нужно още веднъж да се извини за безпардонното отношение на брат си.

— Моля, не го вземайте на сериозно, Анита. Малте е женкар. Като излязъл от учебник за флиртове е.

Анита Керер се усмихна и постави апаратата на ръката му.

— Брат ви не ме интересува.

— Радвам се да го чуя — отвърна Бен. — Не бих искал да ви разочарова или нарани.

— Аз много добре съм преценила Малте, Бенедикт, не се притеснявайте за това.

Доктор Керер внимателно измери кръвното му, а след това извади стетоскопа си и сложи слушалката на гърдите на Бен.

— Всичко е наред. Кръвното е малко ниско, но е в допустимите граници.

— Радвам се, че решихте да вземете лекарската практика на чичо си — каза Бен. — Ако бяхте решили друго, щеше да е голяма загуба за мен.

— Това е голяма промяна за вас, доктор Керер — намеси се Северин, който стоеше до леглото на Бен. — Вие сте всепризнат специалист по неврология. Пред вас със сигурност са стояли много други възможности за професионално развитие.

— Така е, но чично имаше нужда от някой, който веднага да поеме практиката му, а и на мен работата в клиниката ми беше омръзнала. Сега обаче като личен лекар трябва да се справям с тонове документация. Искам да лекувам пациентите си, не да попълвам бланки и доклади.

— За мен това е цяло щастие. Ако не бяхте тук, беше твърде вероятно да не мога да живея вкъщи поради липсата на лекар специалист в околността.

Анита се усмихна.

— Вие сте чудесен пациент, Бенедикт — каза тя и извади една спринцовка. — Това е, за да можете да спите добре тази нощ. Сънувате ли още ужасните кошмари?

— Случва се. Едва ли ще мога да забравя случилото се до края на живота си.

Доктор Керер започна да прибира нещата си в лекарската чанта, а в стаята влезе Малте, който отново се опита да я провокира. Всичко, което получи, беше студен поглед. Северин придружи Анита до изхода.

— Остави я на мира! — каза Бен на брат си, когато останаха сами. — Тя не ти е някоя евтина повлекана като тия, с които се мотаеш по заведенията. Прекалено умна е за теб!

— На твоето място не бих бил толкова сигурен — ехидно отговори Малте и отиде до прозореца, откъдето наблюдава Анита да се качва в практическото си комби, паркирано пред входа на къщата. — И умните жени имат нужда от ласката на истински мъж — каза той и се обрна към брат си, поглеждайки го с престорена загриженост. — Какво, не трябва да ти казвам подобни неща ли? Твойт интерес към госпожа Керер е само като пациент към лекар, нали? А като мъж? — злобно се усмихна Малте — беше постигнал желания ефект, видя го в погледа на брат си. — Никоя жена няма да обърне внимание на инвалид като теб! — изхили се той и излезе от стаята.

Преминавайки през фоайето на път за главния вход, доктор Керер срещна графиня Отилде.

— Другата седмица ще идва репортерка от едно списание. Бен каза ли ви? — попита тя.

Доктор Керер учудено погледна майката на пациента си.

— Моля?

— От едно списание искат да направят интервю с Бен. Аз намирам това за добра възможност малко да се разнообрази...

— Трябваше да се консултирате предварително с мен, графиньо — отвърна лекарката, която явно не беше въодушевена от чутото. — Не съм убедена, че психическото състояние на Бенедикт би позволило подобно нещо. Мисля, че той не е готов за това.

— От две години той не се вижда с никого — намеси се Северин.

— Трябва му някакво разнообразие, трябва да му се случи нещо

различно, не смятате ли?

— Така е, но не точно по този начин. Интервюто би могло да го върне назад към моменти, за които е по-добре да не мисли — загрижено отвърна Анита.

— Аз лично ще се погрижа въпросите да не са тежки за него и това да не се случи — обеща болногледачът и отвори тежката дъбова врата пред лекарката.

— Надявам се всичко да е наред, господин Холтман — каза доктор Керер и тръгна към колата си.

— Ох — облекчено въздъхна Северин, затваряйки входната врата. — Почти побесня, когато чу за интервюто.

Графиня Отилде се засмя.

— Мисля, че тя понякога прекалява със загрижеността си за Бенедикт.

Болногледачът тръгна към стаята на Бен, за да се погрижи за вечерния му тоалет. Когато я отвори, той чу Малте да казва на брат си, че никоя жена не би пожелала инвалид като него.

След като Малте излезе, Северин каза на Бен:

— Моля те, не му обръщай внимание. Той иска да те засегне и говори глупости.

— Добре му се получава — каза Бен, докато Северин му помагаше отново да се качи в инвалидната количка.

— Доколкото знам, той винаги е бил в сянката ти. Ти винаги си бил любимецът на родителите си, както и на медиите. Сега Малте вижда шанс да изпъкне и да покаже, че не е по-лош от теб.

— С него никога не сме били добри приятели — въздъхна Бен.

— Интересите ни винаги са били твърде различни — той обича само себе си, а аз обичах света. — Бен замълча за момент и смени темата. — Тази журналистка...

— Знам, че се притесняваш да бъдеш медиен герой отново — прекъсна го Северин, — но това е добра възможност за теб.

— Възможност за какво? Да ми се подиграват? — ядосано отговори Бен. — Не искам хората да ме виждат седящ в това нещо тук — каза той и разярено удари по количката.

— Репортърката със сигурност ще се възползва от това да се добере до евтина сензация.

— Не и ако е професионалист. Не може да те снима, ако ти не искаш.

— Не съм сигурен — отвърна Бен и Северин започна да се съмнява дали Анита Керер всъщност не беше права да се страхува от това интервю.

От друга страна, вече бяха минали две години, откакто Бен беше в този инвалиден стол. От две години той беше като затворник в къщата. Не беше ли вече време за следваща стъпка?

След една седмица Корина караше спортната си кола, наслаждавайки се на чудесния пролетен пейзаж на Шлезвиг-Холщайн. Със смесени чувства тя стигна до имението Катенберг. Корина не беше разговаряла лично с граф Бенедикт и не беше сигурна доколко самият той е съгласен на това интервю.

Следвайки табелата, тя зави от широкия асфалтов път към тясна алея, водеща към имението. След малко пред нея се показаха стопански постройки, конюшни и плевни. Зад високите дървета вдясно се виждаше къщата. Тя беше класически проектирана във формата на подкова, а около нея имаше прекрасен парк по английски образец. Алеята водеше към централния вход с елегантно двойно стълбище.

Корина паркира пред централния вход и се качи по стълбите. До тях беше направена и рампа за инвалидна количка. Двете крила на тежката дъбова врата бяха украсени с големи бронзови дръжки, завършващи с лъвски глави. Тя не успя да почука — преди да го направи, вратата пред нея се отвори от висока стройна червенокоса домашна помощница с черна рокля и бяла престилка.

— Граф Катенберг ви очаква, ваше височество — каза тя.

Домашната помощница придружи Корина до зимната градина, където графиня Отилде сърдечно я поздрави.

— Благодаря, че ми позволихте да дойда — каза Корина, на която графинята се стори симпатична и приятна жена.

— Надявам се само да нямате твърде големи очаквания. Организирах тази среща без знанието на сина си и той е против нея.

Опасенията на Корина се оправдаха. Тя сложи папката си под мишница и отстъпи крачка назад.

— Ами в случай че синът ви не иска да разговаря с мен... — неуверено започна тя, но графинята я прекъсна.

— Той ще говори с вас — авторитетно заяви тя. — Време му е да започне да се вижда с хора и да заживее отново нормално. Знаете какво се случи с него, нали?

— Да, синът ви е претърпял самолетна катастрофа в Борнео. Оттогава е прикован в инвалидна количка — бързо отговори Корина.

— Така е. В продължение на седмици той е лежал в малка и примитивна болница в Бунток — малко градче в индонезийската част на Борнео, за да се стабилизира до степен, в която може да бъде транспортиран. След това го докараха в болница в Хамбург. Беше

загубено ценно време за лечение и поради това остана парализиран. Слава на Бога, тук разполагаме с изключително компетентен доктор. Госпожа Керер е светило в областта на неврологията, преди да стане личен лекар в областта, наследявайки практиката на чичо си. Била е шеф на клиника в болница в Хановер. Това е истинско щастие за нас, поне знам, че синът ми е в добри ръце.

— Това е чудесно — отвърна Корина, която мислено вече си водеше бележки. — Но бих искала да чуя историята лично от сина ви, ако не възразявате.

— О, разбира се, та нали за това сте дошли чак до тук. Само бих искала да ви предупредя да не очаквате твърде много от него. Той много страда от случилото се и не е особено... приятелски настроен към околните.

Графинята въздъхна и по изражението на лицето ѝ Корина разбра колко много беше загрижена за сина си.

— Елате, ще ви заведа. Той ви очаква в кабинета си.

Корина последва графинята, която я отведе по дълъг коридор до друго крило от къщата.

— Източното крило сме отделили специално за Бенедикт — каза графиня Отилде, докато вървяха. — Всичко тук отговаря на специалните му нужди. В крилото живее и човекът, който се грижи за Бенедикт — болногледачът му Северин.

— Чудесно е, че сте направили това. Синът ви сигурно ви е много благодарен.

— Благодарен? Той е всичко друго, но не и благодарен. Напротив — мисли, че искаем да го изолираме. Това е немислимо, но какво да се прави, не мога да променя мнението му.

Графиня Отилде почука на бяла врата и след това я отвори.

— Бен, принцеса Ербах е тук — каза тя и даде знак на Корина да влезе. — Успех — пожела й графинята и си тръгна, затваряйки вратата на стаята.

Бенедикт фон Катенберг седеше зад голямо старо бюро. То беше единственият стар предмет в помещението, което беше обзаведено много модернистично. Макар и в инвалидна количка, той все пак беше много привлекателен мъж. Всъщност скулите му изглеждаха някак леко отпуснати, което му придаваше малко болnav вид, но Бен се беше постарал да го прикрие с тридневна брада. Косата му беше къса, а

зелените му очи гледаха някак тъжно и ядосано. Корина си помисли, че този човек е бил забележителна личност, а може би и все още е.

До бюрото, облечен с джинси и карирана риза, стоеше друг мъж — рус, едър, силен и доста симпатичен.

Бенедикт погледна към гостенката си и кратко каза:

— Моля седнете. Ако ще говоря с вас, то поне да сме на една височина — вие седнала, а аз — прикован за стола си.

Корина се огледа, видя модерен диван пред бюрото, който приличаше повече на греда, и седна.

— Тук добре ли е? — добронамерено попита тя.

Бен кимна и даде знак на другия мъж.

— Благодаря, Северин.

Болногледачът отиде до малка врата зад бюрото и я отвори.

— Ако ти или дамата имате нужда от нещо, ще бъда тук — каза той.

Северин се усмихна за момент, гледайки към Корина, и бързо изчезна, затваряйки вратата след себе си.

— Ще ми е нужна ли помощта му? — с усмивка попита Корина.

— Зависи какви въпроси ми задавате — отговори Бен.

— Явно не харесвате много журналистите — отвърна тя, оставайки доволна от интонацията си — прозвуча любезнно, но все пак самоуверено.

— Не и тези, които работят за булевардни вестници и списания.

Тя въздъхна.

— Историята на моя живот — тихо каза Корина. — Може ли да започваме?

Бен се облегна назад в инвалидния си стол и скръсти ръце.

— Какво искате да научите от мен?

— Всичко. Моля разкажете ми за този ужасен инцидент. Как се чувствате две години след него?

Бен я погледна разярено.

— Как смятате, че се чувства човек, който никога повече няма да може да ходи?!

— Нямах това предвид — отвърна Корина. — При самолетната катастрофа сте загубили приятелката си и двама приятели. Само вие сте оцелели. Предполагам, че никак не ви е било лесно да го преживеете.

Лицето на граф Бенедикт придоби още по-сериозно изражение. Той не отговори. Как си позволяваше тази жена да рови в чувствата му?

— Приятелката ви — продължи Корина, — името ѝ е Линда Делиус, нали? Тя трябва да е била забележителна жена, след като е имала кураж да ви придружава на толкова много от пътуванията ви.

— Оставете Линда на мира — отвърна рязко той. — Няма да говоря за нея.

— Добре тогава за приятелите ви...

— Не!

— Ами в такъв случай оставате само вие. За себе си ли искате да говорите?

— Не!

— Ами тогава ще ми се наложи да си изсмуча статията от пръстите, не ми оставяте друг избор — неочаквано дори за самата себе си почти го заплаши Корина.

— Това е изнудване — извика той.

Корина се усмихна чаровно.

— И така може да се каже.

— Не виждате ли, че съм в инвалидна количка?! До края на живота си няма да мога да стана от нея. Какво има за разказване?

Интервюто не беше никак лесно за Корина и когато тя приключи и излезе от кабинета на Бен, не беше никак сигурна, че е успяла да го накара да каже нещо интересно за читателите на списанието. Граф Бенедикт беше изнервен, отговаряше остро и почти се караше с нея. Съдбата беше наказала тежко този човек, който в предишния си живот е бил толкова деен, активен и позитивен. Корина му съчувстваше. Тя дори не можеше да си представи какво е да си обречен да си в количка до края на живота си и да имаш нужда от помощта на други хора за най-елементарните си нужди.

След интервюто Корина отиде да посети сестра си в интерната и й разказа какво се беше случило.

— Но този човек е изкачвал планини, прекосявал е джунгли и пустини. Той няма да се предаде толкова лесно! — не се съгласяваше със сестра си Леноре.

— Изглежда, че точно това е направил — предал се е. Той е прикован в количка завинаги и смята, че животът му вече е свършил. Не мисли за бъдещето, няма никакви планове или надежди, приел е съдбата си на инвалид — каза Корина и се замисли за момент. — Този човек не беше никак любезен с мен, но все пак смятам, че е забележителен. В него има толкова сила и енергия, която той не иска да използва. Той може да направи още много в живота си, но трябва сам да го пожелае.

— Искаш да кажеш — повече от това да седи в количка? — с изпитателен поглед попита Леноре. Тя не можеше да си спомни да е виждала сестра си толкова впечатлена от някого колкото сега.

— Разбира се, той може да стане пример за подражание на хора, изпаднали в положение подобно на неговото — въздъхна Корина. — Този човек кипи от сили и енергия, а ги потиска целенасочено.

— Харесал ли е значи? — внимателно попита Леноре.

— Ами всъщност не — отвърна сестра й. — Не харесвам хора, които се предават само защото съдбата им ги е поставила пред изпитание.

— Това не е моментно изпитание — каза Леноре. — Все пак Бен Катенберг е обречен да не може да ходи до края на дните си.

— Човек е обречен само ако не приеме съдбата си и се настрои пораженчески спрямо бъдещето си — убедено каза Корина. В този момент тя беше убедена, че иска да му помогне. Искаше да му вдъхне кураж да продължи живота си напред, да му докаже, че си струва да живее въпреки злополуката.

— Явно ли е харесал — каза Леноре и се усмихна.

Статията на Корина излезе през следващата седмица. Северин Холтман я прочете много внимателно, преди да я покаже на приятеля си Бен.

— Статията е чудесна — каза му той. — Определено е позитивна към теб и добре написана. Имайки предвид как се държа с нея, принцесата се е отнесла повече от прекрасно към теб.

Бен погледна приятеля си с всичката ярост и ненавист, която таеше към целия журналистически бранш. Принцесата била написала статия — голяма работа! Бен погледна списанието и го разлисти.

Действително, тази Корина не беше акцентирала върху съчувствието, което изпитваше към състоянието му, а беше обърнала внимание на това, че сега животът му е променен и той трябва да направи планове за бъдещето си, което да изгради въпреки удара на съдбата.

Бъдеще, какво бъдеще?! Бенедикт смяташе, че за него тази дума вече не съществува. Той можеше да има всичко друго, но не и бъдеще.

Сякаш чула мислите му, в стаята влезе майка му. Той беше нарекъл тази стая свой кабинет, но реално нямаше какво да работи в нея, просто прекарваше в нея известно време, за да разнообрази донякъде ежедневието си.

Графиня Отилде също държеше списанието в ръка.

— Прочете ли статията? — попита тя, след което видя, че на бюрото на Бен лежеше брой от списанието. — Ама разбира се, че си го прочел. Добре се е справила, нали? Май ще излезе кадърен репортер тази принцеса.

— Да, може да се каже — сухо отвърна Бен.

— Смятам, че всичко в статията е вярно, не е изопачила абсолютно нищо, а списанието по принцип е булевардно и търси сензации — каза майка му и с радост видя, че Северин одобрително кимна при тези думи.

— Да, така е — каза Бен незаинтересовано.

Бен забеляза, че майка му и Северин се спогледаха и подразнен попита:

— Какво значи това?

Графиня Отилде седна на дивана срещу бюрото на Бен.

— Бен, нужна ти е нова перспектива в живота. От две години си в тази летаргия, не може повече така.

— Аха — отвърна Бен със сарказъм, — и каква перспектива виждаш пред мен?

— Защо не напишеш книга за пътешествията си? — намеси се в помощ на графинята Северин.

— Много забавно, няма що. Аз не съм писател, способностите ми да опиша случилото ми се на хартия, както знаете, са твърде ограничени. На нито една от учителките си по литература не съм бил любим ученик. Просто не ми се удава. Освен всичко друго трябва да

прегледам и проучва тонове материал. Да напишеш книга не е проста работа.

— Хм — замислено каза майка му. — Ами ако имаш нужда от някой, който да ти помогне в писането, то тогава можем да наемем такъв човек.

— Да, и кой ще е той? — с тъжна усмивка попита Бен. — Едвали мечтата в живота на някой писател или журналист е да прекарва дните си, работейки с инвалид.

— Много благодаря! — каза Северин.

— Ти си изключение и го знаеш — отвърна Бен.

Графиня Отилде вдигна списанието.

— Ами тази журналистка — принцеса Корина фон Ербах? Според мен тя би била много подходяща.

— Корина фон Ербах — ядосано изгледа майка си Бен. — И дума да не става!

— Добре де, може и да не е тя. Ще намерим друг, ако принцеса Фон Ербах не ти допада за помощник. Крайно време е да се заемеш с нещо!

Графиня Отилде излезе от стаята, а синът ѝ изгледа ядосано затварящата се след нея врата.

— Защо пък да не е принцесата? — чу се гласът на Северин.

— За бога, та тя е журналистка!

— Точно заради това е перфектна за задачата. Освен това със сигурност има връзки и може да ти уреди изгоден договор с добро издателство. Според мен е идеална.

— Няма да работя с нея — троснато каза Бен.

Северин погледна приятеля си.

— Според мен просто те е страх да я видиш отново.

— Защо пък да ме е страх — опита се да се защити Бен, но усмивката на приятеля му беше многозначителна.

— Не смяташ, че съм сляп, нали?

— Какво искаш да кажеш с това? — уж неразбиращ попита Бен, но всъщност много добре знаеше за какво говори приятелят му.

— Много добре знам, че принцесата не ти е никак безразлична — отвърна Северин. — Прав съм, нали? Не мога да отрека, че тя е много привлекателна дама. Страхуваш се да не изгубиш ума си по нея ли? Изминаха две години откакто Линда...

— Никога повече няма да се влюбя — прекъсна го Бен. — Жените са затворена страница в моя живот — Малте има право, когато говори за това.

— Ами тогава няма защо да се притесняваш, че можеш да се влюбиш, а тя да разбие сърцето ти. Ако наистина сериозно смяташ да напишеш книга, принцесата е точният човек, който може да ти помогне.

— Разбира се — каза Бен. — Защо пък да не напиша нещо... може пък да излезе интересно.

Северин смяташе, че идеята е чудесна. Връщайки се към предишния си живот, младият граф можеше да преосмисли настоящето и бъдещето си и да поеме с нови сили напред. Меланхолията, в която беше изпаднал сега, го убиваше.

— Ами предложи ѝ работата. Стилът ѝ е добър, а и очевидно не се притеснява от заядливостта ти. Напоследък си станал невъзможен, да знаеш. Направо се учудвам как тази жена те изтърпя през цялото интервю.

Северин се зарадва на усмивката, която видя на лицето на приятеля си.

— Такъв човек ми трябва според теб, така ли? — попита той.

— Точно такъв.

— Добре де, ще помисля.

Северин беше радостен. Знаеше, че Бен ще се съгласи, познаваше го твърде добре.

— Ще уведомя майка ти, че може да се свърже с принцесата. Докато ти размисляш, графиня Отилде може да ѝ отправи предложение.

Северин едва успя да излезе и да затвори вратата след себе си, преди хвърленото от Бен кубче с листчета да го удари по гърба.

Мисълта, че принцесата може да приеме предложението, от една страна, се харесваше на Бен, а от друга — не. Той не искаше тази жена да идва при него всеки ден. Не искаше ли? Въщност Северин беше прав — тя определено го беше впечатлила, дори не толкова с безспорната си красота, а с характера и отношението си към него. Тя не беше като глупачките, които изразяваха дълбокото си състрадание към него. Корина определено изпитваше съчувствие, но не и

състрадание. Тя не го съжаляваше, а смяташе, че трябва да започне нов етап от живота си.

Бен от много време таеше в себе си гняв — силен гняв към всички и всичко. Той самият го знаеше, но нямаше смелост да го изведи на повърхността. Летаргията, в която беше сега, по някакъв странен начин му харесваше. Да се чувства жертва и да се държи като такава беше някак удобно... но докога?

Работата с Корина фон Ербах нямаше да е никак лесна — младият граф беше напълно наясно с това. Той се надяваше майка му да получи отказ. Това щеше да е най-добрият изход от ситуацията за всички или поне за него... така смяташе той... или така му се искаше да смята...

Леноре прекара петъка при сестра си във Франкфурт. Първото, което видя, когато влезе в апартамента, беше луксозен лист хартия с герба на семейство Катенберг. Тя го взе и прочете написаното от графиня Отилде.

— Това е чудесно — извика зарадвана тя. Сестра й, която седеше на бюрото, пишейки нова статия, я погледна въпросително. — Значи статията ти им е харесала.

— Така изглежда — отвърна Корина. Тя беше доста учудена от въодушевлението на сестра си.

— Ще приемеш ли предложението?

— Не съм сигурна — отвърна Корина.

— Разбира се, че ще го приемеш — с усмивка отвърна Леноре и сестра й също се усмихна на ентузиазма ѝ.

— Така ли?

— Ами да. И без това не си доволна от работата си в „Пъстър свят“.

— Така е — съгласи се Корина. — По друг начин си представях работата, когато започвах.

— Ами тогава помогни на Бен да напише книгата си. Писането ти се удава, това можеш най-добре. Какъв е проблемът? Никой не може да се справи със задачата по-добре от теб. Освен това...

Корина повдигна вежди въпросително.

— Освен това какво?

— Той ти харесва, нали? С удоволствие ще го видиш отново, ако започнете да работите по книгата, ще сте заедно всеки ден — усмихна се Леноре.

— И защо смяташ, че го харесвам?

— Ами от седмици, когато говорим по телефона, не споменаваш почти нищо друго, освен Бен фон Катенберг — Бен това, Бен онова... иска ми се Бен да беше малко по-смел... ех, ако можеше Бен да приеме ситуацията и да продължи напред... само за него говориш.

Корина погледна сестра си — думите ѝ я бяха накарали да се замисли.

— И какво от това — попита тя.

— Ами влюбила си се, сестричке — каза с усмивка Леноре.

— Какви ги говориш — остро отвърна Корина. — Та той е в инвалидна количка.

— Е, и? Той все още е доста атрактивен мъж. Самата ти си го казвала много пъти, не помниш ли?

Корина трябваше да признае, че по-малката ѝ сестра беше права. Бенедикт фон Катенберг не ѝ излизаше от ума. Тя постоянно се улавяше, че мисли за него. Без съмнение той ѝ беше направил впечатление въпреки грубото си държание по време на интервюто. Но чак пък влюбена? Корина се опита да не мисли за това, но колкото повече искаше да отклони съзнанието си в друга посока, толкова повече то отказваше да ѝ съдейства и в него постоянно изплуваше образът на Бен. Може би пък наистина се беше влюбила, кой знае?

— Освен това в цялата тази работа има едно голямо преимущество — прекъсна мислите ѝ Леноре.

— И какво е то?

— Ами къщата на Бен е близо до интерната ми. Ще си съвсем близо до мен и ще можем да сме заедно по-дълго. Може би през уикендите ще мога да те посещавам в имението Катенберг — размечта се Леноре.

Корина погледна сестра си и се засмя.

— За това не бях помислила. Добре че ми напомни, ще кажа на семейство Катенберг, че през уикендите ще имам посетител — спонтанно каза тя.

— Наистина ли, супер! — зарадва се Леноре.

Условието на Корина да има право на посетители през уикенда в имението Катенберг веднага беше прието, също както и размерът на хонорара й.

Корина започна работата си като съавтор на Бен Катенберг в горещ ден в средата на август. Още от сутринта Бен беше толкова нервен, че Северин му даде успокоително още преди закуска. Той капна няколко капки в чаша вода и я подаде на Бен.

— Не ми трябва това! — ядосано каза младият граф, докато Северин наведен пред него се опитваше да му обуе чорапите.

Без да иска, той бутна кутрето на левия му крак по-силно и с учудване видя, че то помръдна. Северин го забеляза, а на Бен изобщо не му беше направило впечатление. Той го побутна отново и то отново помръдна.

— Нищо ли не забеляза — попита Северин.

— Какво да забележа? — отговори Бен. От две години той не чувстваше краката си — как можеше да усети нещо, докато болногледачът обуваше чорапите му?

— Добре — примирено каза Северин, който беше решен да сподели случилото се с доктор Керер при следващото ѝ посещение. Той не искаше нито да притеснява приятеля си, нито пък да подхранва напразни надежди у него.

След като му помогна да направи сутрешния си тоалет, Северин заведе Бен в зимната градина, където семейството му вече закусваше.

— Изглеждаш ужасно — „поздрави“ го брат му Малте. — Не можа да спиш ли?

— Днес идва госпожица Фон Ербах — напомни му графинята. — Надявам се да я посрещнеш с нужното уважение, все пак тя ще ти помогне да започнеш да се занимаваш с нещо полезно.

— Да напишеш книга не е кой знае какво — заядливо вметна Малте.

За негова изненада баща му беше този, който му отговори пръв.

— Много по-трудно е, отколкото въобще можеш да си представиш — ядосано каза граф Юстус, който не одобряваше начина на живот на по-малкия си син. — И на теб няма да ти навреди да се захванеш с нещо смислено — допълни той, след което бързо изпи кафето си и излезе. Чакаше го работа по управлението на семейните имоти.

— Това с книгата едва ли ще е нещо повече от хоби, поне в началото — каза Бен, след като преодоля изненадата от неочекваното изказване на баща си.

— И издателство няма да можеш да намериш — продължи да злорадства Малте. — Кой ще иска да чете за някакви приключения?

В следващия момент в градината влезе домашната помощница, извинявайки се за беспокойството.

— Дошла е принцеса Фон Ербах — каза тя, след което влезе Корина.

Малте не я беше видял при първото ѝ посещение в имението и си мислеше, че журналистката ще е някакво безполово същество с къса коса, раздърпан блузон и изтъркани дънки. Беше много учуден да види, че всъщност Корина не се вписваше в този стереотип — дългата ѝ руса коса беше прибрана с диадема, а стройната млада жена беше облечена със светлосива рокля, върху която имаше леко лятно сако. „Какво прекрасно създание“ — помисли си Малте.

— Извинявам се — чу той гласа на прекрасното създание, — малко съм подранила. Успях да пренощувам в интерната на сестра ми и затова...

— Но моля ви, няма нужда да се извинявате. Заповядайте, седнете — покани графиня Отилде гостенката им и нареди на домашната помощница да донесе още един комплект прибори. — Моля, изпийте едно кафе с нас.

Преди Малте да успее да реагира, Северин стана и донесе стол за принцесата, настанявайки я срещу Бен. Тя се усмихна и му благодари.

— Надявам се да не ви притеснявам — обърна се тя към Бен, чието лице беше придобило твърде сериозен вид веднага след влизането ѝ.

— Рано пиле рано пее, нали? — отвърна той, на което тя отговори с усмивка.

— Не се притеснявайте, аз по принцип не ставам много рано. Разбира се, не обичам и да се успивам.

— Жалко, аз обикновено ставам много рано — отвърна Бен.

Корина се усмихна леко.

— Ами тогава може би ще се наложи да ме чакате, за да започнем работа.

Малте забеляза погледа на брат си при тези думи на Корина. Той бързо разбра, че Бен се интересуваше не само от журналистката Корина фон Ербах, а и от жената Корина. Идеше му да се изсмее, но се въздържа — все пак беше граф...

— Корина, трябва да тръгвам — извика Леноре от стълбището. Тя сложи раницата си на масичка от палисандр в голямото фоайе на къщата на семейство Катенберг, за да обуе маратонките си.

— Мога да те закарам — каза Малте, който беше приближил незабелязано до нея и без да изчака отговор, взе раницата ѝ. Леноре го изгледа от глава до пети и взе раницата си от ръцете му.

— Ще походя.

От две седмици Корина работеше за Бенедикт фон Катенберг и за втори път Леноре прекарваше уикенда си с нея в къщата на семейството. Всички негови членове, дори и Бенедикт, ѝ бяха симпатични. Не можеше да понася единствено Малте — у него имаше нещо много подло и долно и Леноре избягваше дори да разговаря с него.

Малте се изхили злобно и се опита да сложи ръката си под брадичката ѝ, но Леноре отстъпи крачка назад.

— Радвай се, че имаш възможност да прекарваш уикендите си тук — гневно ѝ каза той. — Можеш да покажеш малко благодарност.

Леноре точно се канеше да му отговори подобаващо, когато по стълбите слезе Корина. Тя беше облечена с дънки и лятна тениска, но веднага привлече погледа на Малте към себе си. Леноре веднага забеляза това. С опитите си да бъде „коцкар“ с всяка изминалата минута той ѝ ставаше все по-неприятен.

— Пази се от този — каза Леноре на Корина, след като се качиха в колата и потеглиха. Леноре все пак реши да не върви пеш до интерната. Бурята беше отминала и залязващото слънце се беше показало иззад облаците, оцветявайки ги в кървавочервено.

— Малте? — изсмя се Корина. — Не се притеснявай, не мога да го понасям, а както виждам, и на теб не ти е особено приятен.

— Понякога е много досаден особено спрямо теб.

— Най-невъзможен става, когато разговаря с Бен — отвърна Корина и по гласа ѝ пролича колко я дразнеше този факт. — Освен

всичко друго се опитва да сваля и лекарката — доктор Керер.

— Този тип е ужасен — каза Леноре. — Явно му доставя удоволствие да се прави на женкар, за да ядосва брат си. Защо постоянно му натяква, че е прикован за инвалидната количка до края на живота си?

— Явно това му доставя голямо удоволствие — въздъхна Корина.

— И защо му е да флиртува с тази ужасна лекарка? Мисли си, че Бен не се интересува от жени, защото не може да ходи ли? Колко должно от негова страна!

Корина се засмя.

— Малте явно си мисли, че няма жена на света, която да прояви интерес към мъж в инвалиден стол. Страхувам се обаче, че и Бен е на същото мнение. Той свързва любовта само и единствено със здрави крака и не смята, че инвалид може да се влюби като здрав човек.

— А ти какво мислиш по въпроса? — погледна Леноре към сестра си.

— Разбира се, мислила съм.

— И какво реши?

— Че ми е все едно. Не ми трябва мъж, който може да ходи, но пък е пълен идиот като Малте например. Ако човек обича някого, той го приема такъв, какъвто е. И най-здравият човек не е перфектен във всички отношения. Страхувам се обаче, че Бен не си го представя така — въздъхна Корина И несъзнателно настъпи газта.

— Как върви работата? Трудно ли се работи с него? — попита Леноре.

Корина за момент замълча, концентрирайки се в шофирането, след което каза:

— Никак не е лесно да му се угоди. Той не е съгласен с почти всичко, което му предлагам. Понякога си мисля, че изобщо не иска да напише тази книга. Не напредваме особено добре, по-скоро спорим и дори се караем.

— Разбирам го, не му е леко — отвърна Леноре.

— Да, така е — въздъхна Корина. — Понякога нещата тръгват много добре и се разбираме прекрасно, но веднага щом осъзнае, че това се е случило, отново издига стената от гняв и неразбирателство помежду ни.

Леноре разбра, че сестра ѝ истински съчувствува на Бенедикт и сложи ръка на рамото ѝ.

— И семейството му никак не го улеснява — каза тя. — Само майка му се държи добре с него, баща му го игнорира, за Малте — да не говорим.

Корина погледна сестра си.

— И ти си го забелязала значи.

— Как може да не забележи човек? — отвърна Леноре и отметна косата от челото си. — Баща му веднага излиза от стаята, без да промълви и дума, ако Бен влезе. Само майка му е истински загрижена за него.

— И доктор Керер.

— Тя има към него само професионален интерес. Единственият човек, който изпитва любов към Бен и я показва, е майка му — графиня Отилде.

Корина беше забелязала, че Леноре се разбираше много добре с графинята, която се отнасяше с нея като с дъщеря.

— Иска ми се Бен да можеше да приеме положението такова, каквото е. Бих направила всичко, за да мога да го убедя, че въпреки трудностите и тежката ситуация, той трябва да живее живота си пълноценно — така, както го е правил преди злополуката. Той обаче отказва всякаква помощ от когото и да било.

— Да не би да си влюбена в него? — попита Леноре.

— Не съм сигурна, в това е проблемът — отвърна искрено Корина.

— Да, а и няма да ти е лесно да обясниш чувствата си на Бен и най-вече да му ги докажеш.

— Направо невъзможно — убедено каза Корина.

За момент и двете не казаха нищо. Когато видяха светлините на сградата на интерната, Леноре попита:

— А какво мислиш за Северин?

Корина я погледна учудено.

— Северин Холтман? Защо питаш?

Леноре се изчерви и се усмихна виновно.

— Ами допада ми.

— Измислила съм основната структура на книгата — каза Корина на опърничавия си работодател още с влизането си в кабинета му на другата сутрин.

Специално за нея бяха донесли друго бюро. Бен не ѝ отговори, а продължи да разглежда една голяма купчина снимки. След няколко секунди той отдели една и ѝ я показа.

— Тази снимка задължително трябва да влезе в книгата.

Корина я погледна. Снимката очевидно беше доста стара и на нея имаше жена, облечена в къси панталони и тениска, която се беше облегнала на една палма. Изпод бейзболна шапка се подаваха червените ѹ къдици. Това беше Линда — загиналата при инцидента приятелка на Бен. Корина я беше виждала и на други снимки.

— И тази също — каза Бен и извади втора снимка от купчината.

Корина въздъхна.

— Не можем да работим така, Бен. За снимки можем да мислим само и единствено, след като книгата е напълно написана. Засега трябва да сме наясно с това как искаме да я структурираме.

— НИЕ не трябва да сме наясно с нищо — кисело отвърна Бен.

— Аз решавам дали въобще искам да напиша книгата. До сега...

Беше очевидно, че Бен отново беше готов да предизвика скандал, но в този момент в стаята влезе Северин с табла с кафе. Корина мислено му изпрати хиляди благодарности за това, че реши да влезе точно сега. Той забеляза, че обстановката е напрегната и мина през стаята, отивайки до отворената врата на терасата.

— Мисля, че ви е нужен малко свеж въздух — каза той. — Елате, изпийте кафето си на терасата, ще ви се отрази добре.

— Добра идея — каза Корина и го последва. Тя за пръв път се загледа в него и трябваше да признае, че Леноре имаше добър вкус за мъже. Северин Холтман определено беше атрактивен мъж, но за вкуса на Корина беше твърде мускулест. Той обаче беше преминал средата на двадесетте си години, докато сестра ѹ едва тази година щеше да навърши осемнайсет.

Корина не погледна назад, за да види дали Бен ще ги последва. Тя не се замисли и за това дали трябваше да му помогне да премине през малката рампа, която бяха направили на прага на терасата. Наложи се Бен да се справи сам.

Докато Корина отпиваше от кафето си, Бен я погледна хладно. Северин се опита да разведри обстановката и каза:

— Защо не покажеш на Корина бараката?

— Барака? — учудено попита Корина.

Бен го изгледа ядосано.

— „Бараката“ външност е склад — допълни Северин, обръщайки се към Корина. — Там държи неща, които е донесъл от пътуванията си.

— С удоволствие бих го разгледала — каза Корина, не давайки възможност на Бен да възрази. — За пътуванията си вече ми разказахте, но от сувенирите мога да си изградя много по-добра представа за тях.

— Сувенири? — ядосано отвърна Бен. — Това не са сувенири, това е животът ми!

— Чудесно, това прави предметите още по-интересни. Моля, покажете ми ги — каза Корина.

— Хм... защо не — промърмори Бен и след няколко минути Северин буташе количката му по алеята, водеща към стопанските постройки в двора на имението. Предметите от пътуванията на Бен се намираха в тази, която беше най-отпред. Северин отвори тежката врата, за да може колкото се може повече слънчева светлина да влезе вътре.

Корина притвори очи, за да свикне с полумрака в помещението. Вътре имаше много и различни предмети, не особено грижливо подредени и покрити с прах. Погледът ѝ се спря на един джип, който изглеждаше така, сякаш беше прекосил много пустини. Тя влезе в склада и без да иска стъпи върху голямо парче плат с връзки — изглеждаше като част от балон за горещ въздух.

— С този балон исках да обиколя света — чу тя зад себе си гласа на Бен.

— И направихте ли го?

Той поклати глава.

— Не, не с балона. Околосветското си пътешествие направих с яхта по море. С този балон стигнах едва до Англия. Тогава бях само на 20 години и пътуването с него за мен беше най-вълнуващото нещо на света. Когато стигнах до Оксфорд, времето се развали и бях принуден

да се приземя аварийно. Баща ми реши, че след като така и така бях там, ще е добре да се запиша да уча в университета.

— Така ли стана?

— Да, в Балиол колидж. Учих там три години, но след като завърших, отново започнах да пътувам. Не бях мърдал от там в продължение на три години и вече не издържах. Същото се отнасяше и за Линда. С нея се запознахме в Оксфорд. Тя обичаше приключенията също като мен и след като завършихме, тръгнахме за Пакистан...

Корина за пръв път виждаше Бен толкова въодушевен. Той разказваше много увлекательно и очевидно имаше фотографска памет, тъй като си спомняше с точност детайли от пътувания от преди много години. Точно тези детайли правеха разказите му истински интересни. Колкото повече разказваше, толкова по-ясно ставаше на Корина, че само една книга няма да е достатъчна — Бей беше преживял толкова много, че можеше да напише цяла поредица. Пътуванията му нямаха за цел да генерират приходи, от какъвто и да е характер, Бен беше пътувал за удоволствие, не за пари. Въпреки всичко, или може би точно заради това, всичките му пътувания бяха станали обект на голям интерес от страна на медиите.

— Повече от една книга? — Бен явно не беше въодушевен от това предложение на Корина. — Та ние реално още не сме започнали първата.

— Защо пък не — подкрепи я Северин. — Приключенията ти явно са много интересни за хората. Все пак от телевизията искаха да правят документален филм за последното ти пътуване. Аз...

Северин изведнъж млъкна, виждайки израза на лицето, на приятеля си — той гледаше замислено надолу, стискайки устни.

— Извинявам се — каза Северин, но Бен обърна количката си и излезе от склада. Болногледачът въздъхна. — Не трябваше да споменавам за това.

— Защо — попита Корина, гледайки след Бен, който се отдалечаваше в количката си. — Какво лошо име в това от телевизията да се интересуват от пътуванията му?

— Става дума за последното му пътуване, до Борнео. И до днес не може да преживее случилото се там. Не трябва да му се напомня за това пътуване по никакъв начин.

— Моментът сега не е подходящ да говоря с него, нали? — попита Корина.

— Не, в такива моменти иска да бъде сам. Спомените от Борнео не са никак леки за него. Най-доброто, което сега можем да направим за Бен, е да го оставим сам.

Северин погледна към младата журналистка. В очите му се четеше молба да влезе в положението на приятеля му.

— Аз ще се върна в къщата — каза Северин. — Доктор Керер ще идва днес следобед и трябва да се погрижа за документацията на лекарствата.

Той се обърна и широкият му гръб бързо изчезна от погледа й.

Корина остана сама в полуутъмното помещение. Отначало беше готова да послуша съвета на Северин, но след това се замисли за Бен и реши, че не може да го остави сам в мъката му. Не можеше да допусне отново да изпадне в дупката, в която се намираше през последните две години, и от която преди малко като че ли почти беше излязъл.

Тя тръгна да търси Бен и съвсем скоро го откри в отдалечена част от великолепната градина на имението. Той беше спрятан количката си до една чугунена пейка на брега на малко езеро. От другата му страна имаше малък китайски чаен павилион. Погледът на Бен обаче беше прикован в една бронзова скулптура на брега на езерцето — массивна и много впечатляваща. Личеше, че скулпторът й е бил отличен творец — стилът му много напомняше за този на английския скулптор Хенри Мур. Тя изобразяваше двама души — мъжът седеше замислен, хванал главата си с ръце, а жената му подаваше ръката си, предлагайки му помощ.

Корина беше много впечатлена от статуята. Тя тихо се прокашля, за да не стресне Бен и седна на пейката до него.

— Това е истински Хенри Мур — каза тя.

— Не — отвърна Бен. — Един приятел я направи и ми я подари, защото много ми хареса, когато я видях в ателието му.

— Скулптурата определено е впечатляваща. Прекрасна работа.

— Тя е последната, която направи — тихо отговори Бен и Корина усети тъгата в гласа му. — Малко след като я довърши, заедно тръгнахме за Борнео.

Корина разбра, че приятелят му беше загинал в самолетната катастрофа.

— Подарил ви е чудесна скулптура — каза тя.

Бен кимна.

— Беше я кръстил „Ръка за помощ“.

— Подхожда й — отвърна Корина и се загледа в статуята, която се отразяваше в повърхността на езерото.

За няколко секунди и двамата замълчаха. Тишината създаде помежду им атмосфера на доверие и откровеност.

Бен затвори очи и по лицето му се изписа болка. В съзнанието му нахлуха спомени за случилото се в Борнео и за загубата на Линда и приятелите му.

Корина се вгледа в него. Как ѝ се искаше в този момент да може по някакъв начин да облекчи мъката му и да заличи печалния израз на лицето му. Как ѝ се искаше да го научи отново да се усмихва. Той трябваше да върне живота си отново. Беше толкова близо и същевременно толкова далеч от нея.

Корина затаи дъх. Беше ли наистина?

— Защо отказваш да приемеш ръката за помощ, която е протегната към теб? — прекъсна тишината тя. — Защо смяташ, че животът ти е свършил?

Бен не бързаше да отговори. Той бавно отвори очи и я погледна учудено.

— Не разбиращ ли? — тихо попита той.

— Не — отвърна тя. Погледът ѝ беше искрен.

— Преди живеех истински — всеки ден, всеки час, всяка секунда. За миг всичко ми беше отнето. Изчезна! Няма го! Нещата никога да са както преди. Аз съм един безполезен инвалид.

Болката в гласа му беше толкова силна, че Корина можеше да я усети почти физически. Той страдаше за загубата си. Целият му предишен живот му беше отнет.

— Безполезен? — гневно отвърна Корина, почти викайки. — А кое в „предишния“ ти живот е било толкова смислено? Какво си постигнал с всички тези пътувания и приключения, освен че си спечелил симпатиите на някои хора и дори си се превърнал в пример за подражание? Ти си живял само и единствено за себе си, Бен, без да си даваш сметка за последствията, които твоите постъпки са имали върху другите. Може би трябва да погледнеш на случилото ти се като на знак от съдбата и да се събудиш от този egoистичен сън! Животът ти не е

свършил! Ти си силен, граф Бенедикт фон Катенберг! Та ти си преживял самолетна катастрофа, прекосил си пустини, преплавал си морета, достигнал си до Южния полюс! А сега защо не отново? Защо не приемеш ново предизвикателство?

Думите на Корина достигнаха до сърцето на Бен. Но той не искаше да осъзнае истината, поне не още...

— Това вече е друго — опита се да се защити той.

— В какъв смисъл е друго — попита тя, опитвайки се да прозвучи колкото се може по-сдържано и дори хладно. Корина знаеше, че състраданието не беше правилният път към Бен и се стремеше да го избягва.

— Боже господи, откъде да знам в какъв смисъл — ядосан отвърна той. — Та аз съм прикован за това нещо тук, то не ми дава покой! Какво да направя?

— Направи това, което можеш най-добре — пътувай — отвърна Корина.

— Но аз съм в количка, забрави ли? — нервно отговори той.

— Да, и какво от това? Е, може да ти е по-трудно от преди, но я ми припомни — кога си се страхувал от трудностите?

— За всичко имаш готов отговор, нали? Но какво да очаквам от една принцеса, та ти сигурно си родена със златна лъжица в устата и живееш в палат!

Корина се засмя.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ами виждал съм замъка Ербах — каза той. Бен за пръв път демонстрираше някакъв интерес към нея и живота ѝ.

— Принцът ми е чично. Баща ми не се разбираше добре с него. Аз и Леноре също не го харесваме особено. Почти не поддържаме контакти. Да ти кажа контактът с чично ми не ми липсва особено. Макар че не съм богата като Леноре, успявам да се справям сама.

Бен повдигна въпросително вежди и погледна към Корина.

— Как така? — попита той, радостен, че вече не говореха за него, а за нея.

— Леноре наследи богатството на наша съседка, която почина. След смъртта на родителите ни аз взех Леноре при себе си. Тогава, както и сега, тя беше много контактна и винаги готова да помогне на всеки. Дотогава аз почти не познавах тази съседка, но Леноре се

сприятели бързо с нея. Старата дама беше много самотна. Леноре се грижеше за нея и ѝ правеше компания. Ирма — така се назваше съседката — много обикна Леноре. Смятам, че близостта със старата жена помогна на сестра ми да превъзмогне смъртта на родителите ни. Когато обаче Ирма почина, Леноре изпадна в още по-голяма дупка. Жената си отиде тихо и спокойно в съня си. Оказа се, че е била много богата — притежавала е милиони. Ирма нямаше наследници или роднини. Когато отвориха завещанието ѝ се разбра, че е оставила всичко на Леноре. Сестра ми обаче ще получи достъп до парите и останалото наследство, едва когато навърши 21 години. Дотогава те са под мое и на банката попечителство.

— Сега разбирам как можете да си позволите този скъп интернат — каза Бен, който досега мислеше, че за него плаща принц Ербах.

Корина кимна.

— Иначе нямаше да можем да си го позволим по никакъв начин — въздъхна тя. — Сам разбиращ, че и в моя живот не всичко е по мед и масло. Нещата невинаги се случват според плановете ни, Бен.

Спонтанно и неочеквано донякъде дори за самата нея, тя хвани ръката му.

— Ти не си сам, Бен — каза му тя. — Аз никога няма да го допусна, никога.

Сякаш ток удари Бен. Всичко, което Корина му беше казала и най-вече това, което беше спестила, се криеше в погледа ѝ и той го видя. Тя му беше разкрила чувствата си и му беше предложила сърцето си на сребърен поднос.

Всичко, което трябваше да направи той, бе да го вземе. А дали можеше?

За миг Бен спря да дишаш и му се прииска да се зарадва от сърце. После обаче се намеси разумът, който бързо го убеди, че случващото се не може да е истина. Красива жена като Корина не можеше да се интересува от сакат човек като него, прикован за стола до края на живота си. Не, това не беше възможно. Сигурно тя просто си играеше с него.

За Бен беше много по-лесно и просто да повярва на това, а не да отвори сърцето си. Той отново се отдаде на гнева и яростта си. Не, нямаше защо да се заблуждава, да се надява напразно и да се разочарова.

— Не ми е нужна помощта ти! — ядосано отвърна той. Корина не успя да осъзнае този отговор, отказващ да повярва в него. — Може и да съм в количка, но ми е останала малко гордост! Потърси си друга играчка, Корина, аз не ставам за това!

Извън кожата си от ярост, той освободи спирачката на количката си, обрна я и пое обратно към къщата. В гърлото на Корина заседна буца — толкова голяма, че едва дишаше.

Какво, за бога, му беше станало? Какво от казаното от нея го ядоса толкова силно?

Тя не му беше казала много, по-скоро му беше показвала това, което чувстваше, с поглед. Корина му беше предложила сърцето си, а той го отхвърли най-неочаквано и безцеремонно.

Дали си даваше сметка колко трудно беше за нея да му разкрие чувствата си по този начин? Корина не се беше надявала той да се хвърли на врата ѝ от щастие, но начинът, по който беше реагирал, я остави безмълвна. Корина се чувстваше безкрайно наранена. Тя зарови лице в шепите си и в следващия миг видя статуята, отразяваща се в езерото. Корина също искаше да помогне. От любов.

Корина не знаеше, че Малте беше станал неволен свидетел на случилото се между нея и Бен. По пътя към близкото село, където имаше среща с местната красавица, Малте реши да мине за по-пряко през парка. Когато видя брат си и Корина до езерото, много бързо забрави за срещата си.

Малте се скри зад един рододендрон и чу и видя всичко, което си казаха. Той доста се учуди, когато разбра, че малката хубавица Леноре е наследница на милиони. Беше се опитал да си поиграе с нея, но тя го беше отхвърлила безапелационно. Малте от много време искаше да си намери богата жена, тъй като основният наследник на семейното богатство щеше да бъде по-големият му брат.

Малте живееше безгрижно и охолно и нямаше никакво намерение да променя начина си на живот. Той твърдо планираше да си намери богата съпруга, която да осигури финансовото му благополучие. Всички богати дами, които беше срещал досега, обаче знаеха цената си, а явно преценяваха и неговата. Младо и неопитно момиче като Леноре можеше да бъде решение на проблема му. Леноре определено не го харесваше, но това можеше да се промени. Малте беше убеден във въздействието си върху жените.

Мислите му бяха прекъснати от ядосания глас на брат му, който си беше тръгнал от езерото със скорост, за която Малте не предполагаше, че е възможна за инвалидна количка.

Корина беше останала да седи на пейката и изглеждаше нещастна и съсипана. На хоризонта започнаха да се появяват облаци, които бързо скриха слънцето. Малте погледна нагоре и разбра, че скоро щеше да завали.

След като Корина не тръгна след брат му, Малте разбра, че сега е моментът да се възползва от шанса си. Тя изглеждаше нещастна и наранена. Ако изиграеше картите си правилно, можеше да я привлече на своя страна срещу брат си.

Той тихо се приближи и седна на пейката до нея.

— Много лошо — с цялото състрадание, на което беше способен, започна той.

Корина го погледна през сълзи. Чак сега започна да ѝ се прояснява какво се беше случило. Ако сърцето ѝ не беше толкова наранено, тя веднага щеше да стане и да си тръгне. Сега обаче видя състраданието в погледа му и кимна.

Малте разбра, че тя не би могла да е толкова наранена само от никаква кавга. Корина явно обичаше брат му. Тя му го беше показала, а той я беше отхвърлил. Малте не разбираше. Доколкото знаеше, брат му също не беше безразличен към нея.

Това обаче беше идеална възможност за него. Корина беше слаба и наранена. Сега беше моментът да приложи чара си. Ако му се удадеше да я има, а той го искаше от много време, това щеше да е удар за брат му, а той искаше да го нарани по всеки възможен начин.

— Не се разстройвай от това, което Бен ти каза. Според мен той нямаше това предвид — започна да я успокоява Малте.

Той беше последният човек, от когото тя очакваше съчувствие, но сега то беше като мехлем за душата й.

— Може би — отвърна тя и усети, че той хвана ръката й.

— Той сигурно вече е разбрал, че е сгрешил и ще ти се извини.

— Не, няма — въздъхна тя. — Няма да го направи.

Започна да вали. Корина беше облечена само с лятна рокля и Малте наметна върху раменете й лекото си яке. Корина мислено му благодари за загрижеността.

Дъждът се усили и се превърна в буря — в езерцето се появиха вълни и едрите капки дъжд падаха като камъни в него, образувайки големи балони.

Малте стана и й помогна да се изправи.

— Ела, да отидем в павилиона — каза й той.

Когато стигнаха там, вече бяха мокри до кости. Малте й помогна да съблече мокрото яке, което хвърли върху един стол. В павилиона имаше диван, масичка и няколко стола. Майка му се срещаше тук с приятелки. Малте също — със свои „приятелки“.

Корина започна да трепери — беше й станало страшно студено, а роклята й беше мокра. Той се приближи до нея и сложи ръка на гърба й, за да я „стопли“. Явно беше разbral колко много имаше нужда тя от топлина особено сега. Бавно започна да я целува. Оказа се, че в този момент това не й беше неприятно. Без да се замисля, Корина падна в този капан от нежност и топлина. Тя не искаше да мисли нито да страда повече днес.

Междувременно в имението беше дошла доктор Керер, която Северин посрещна на вратата, подавайки ѝ кърпа. Сякаш небето се беше продънило днес.

— Благодаря — каза лекарката, подсушавайки капките дъжд по косата си. — Къде е Бенедикт?

— Нямам представа. Мисля, че е някъде в парка.

— В това време? — извика Анита Керер. — Приберете го веднага!

— Той ще се оправи сам — успокои я Северин. — Исках да поговоря за нещо с вас насаме.

— Кажете — отвърна Анита.

— В последно време забелязвам, че пръстите на краката на Бен реагират при допир.

— Невъзможно — отвърна лекарката, а Северин повдигна вежди.

— Защо? — попита той.

— Състоянието на Бенедикт е необратимо. Вие добре знаете това.

— И въпреки това пръстите му реагират. Аз не съм сляп, нито луд.

— Може да е някакъв рефлекс — с по-мек тон отговори Анита Керер. — Това обаче не е свързано по никакъв начин с евентуално подобряване на състоянието, в което Бенедикт се намира. Понякога се случва мускулите и нервните влакна да реагират на натиск. Това обаче нищо не значи.

— Хм — замислено отговори Северин. Той знаеше, че Анита Керер беше международно признат невролог, но въпреки това отказваше да се съгласи с нея. — Добре, тогава отивам да го потърся и доведа.

В този момент на вратата на терасата в дневната на Бен се почука — отвън беше граф Бенедикт. Северин бързо отвори и го вкара в стаята с количката му мокър до кости.

— Веднага го сложете в леглото — нареди лекарката. — В това състояние много лесно може да получи възпаление на белите дробове!

— Не преувеличавайте, Анита — отвърна Бен, макар че се остави да бъде сложен в леглото от Северин.

След като беше изсущен и затоплен, Анита му би инжекция.

— За подсилване на съпротивителните сили на тялото ви — каза тя.

Бен се усмихна тъжно.

— Точно от това имам нужда сега.

Северин го погледна въпросително. Какво искаше да каже?

Когато на следващата сутрин Северин Холтман влезе в спалнята на Бен, който все още спеше дълбоко, видя, че по челото му имаше няколко капки пот, което според него беше добър знак, поне що се отнасяше до опасността от инфекция заради вчерашния „студен душ“.

Болногледачът оставил пациента си да спи и слезе за закуска. За негово учудване Корина вече беше на масата. Тя беше бледа и замислена. Когато видя, че Северин сяда до нея, Корина донякъде се зарадва, но не го показва.

Графиня Отилде изглеждаше разтревожена.

— Сигурна ли сте, че не сте настинала след вчерашния дъжд? — загрижено попита тя.

Корина поклати глава.

— Къде е граф Юстус? — попита тя, за да смени темата.

— Има много работа, а и един от комбайните ни се развали — каза графинята и подаде каната с кафе на Северин.

В стаята влезе Малте и радостно поздрави всички с добро утро. Той седна срещу Корина и я погледна с победоносна усмивка. Тя не смееше да вдигне погледа си от пода.

— Добро утро — каза още веднъж той специално на нея, но тя продължаваше да го игнорира. Вместо да отвърне на Малте, тя се обърна към Северин и го попита за Бен.

— Все още спи — обясни отсъствието на пациента си болногледачът.

— Хм, това не е характерно за него — замислено каза графинята.

— Добре ли е?

— Може би има лека треска от вчера — отвърна Северин.

— Да, да — отегчено каза Малте. — Аз пък по време на пороя се занимавах с нещо много приятно — ехидно каза той, гледайки победоносно към Корина, на която ѝ се искаше да потъне колкото се може по-дълбоко.

Малте се изхили и стана.

— Щом Бен има треска, трябва да отида да го видя — каза той.

— Моля, не го будете — загрижено каза Северин.

Малко след като Малте излезе, в стаята влезе домашната помощница.

— Госпожо, положението е много лошо — смутено каза тя.

— Какво е станало, Лоте? — попита графиня Отилде.

— Фризерът в мазето се е размразил. Сигурно токът е спирал заради бурята. Всичко в него е съсирано. Какво да правя?

Графинята въздъхна и стана.

— Да отидем да видим какви са щетите — каза тя. — Може би ще успеем да спасим нещо.

Домашната помощница донякъде се успокои и двете тръгнаха към мазето. Северин и Корина останаха сами в зимната градина. Той я погледна въпросително, принцесата обаче продължаваше да гледа само в пода.

— Какво е станало — най-накрая попита той. — Да не е нещо между вас и Малте?

Корина се поколеба, преди да отговори. Тя обаче имаше доверие на Северин и само кимна в отговор.

— Аха — каза той. Беше му ясно какво се беше случило.

— За бога, не исках това да се случи — започна Корина, все още гледайки надолу. — Ако в този момент не бях толкова наранена и отчаяна, това нямаше да стане! Иска ми се да потъна в земята от срам!

Северин я гледаше смяяно.

— С Малте? Точно с Малте? — каза той.

— Не знам как стана — отвърна Корина сподавено. — Той беше толкова мил и състрадателен...

— Кой? Малте?

Корина кимна.

— Аз бях наранена, а в този момент той беше като балсам за душата ми. Боже, колко съжалявам за всичко!

— Ти знаеш, че Малте няма сериозни намерения към теб, нали?

Корина кимна.

— Напълно наясно съм с това.

— За него ти си просто трофей, който той ще използва, за да нарани брат си и да му докаже, че е по-добър от него.

Корина го погледна учудено.

— Защо смяташ, че тази глупост с Малте ще го нарани. Та той ме отхвърли!

По лицето ѝ беше изписана цялата болка, която този случай ѝ беше причинил.

— Ти обичаш Бен, нали? — попита Северин.

Тя кимна.

— И му го каза, така ли?

— Не бяха нужни думи, но да, казах му. Събрах кураж и...

— Той те отхвърли — допълни я Северин.

— Така е. Не съм се чувствала толкова наранена и отхвърлена никога досега.

— Разбирам те — каза Северин. — Но трябва да знаеш, че Бен те обича, страхува се да го покаже, но е така. Вярвай ми, знам какво говоря.

Корина го погледна и очите ѝ се насълзиха.

— Защо се подведох по Малте? Защо направих тази ужасна грешка? Бен никога няма да ми прости.

Малте почука на вратата на спалнята на брат си и, без да изчака отговор, влезе. Бен вече се беше събудил, но все още много му се спеше — твърде необичайно за него.

— Какво искаш, Малте? — Бен знаеше, че Малте идваше в стаята му само за да поиска нещо или да го дразни и провокира.

— Имам информация, която смятам, че ще представлява интерес за теб.

Бен се хвана за дръжката, която висеше над болничното му легло, и се изправи. Малте обаче не благоволи да повдигне горната част от матрака, за да може той да се облегне на нея. Бен не можеше сам да я повдигне и затова отново легна. Той беше толкова уморен, какво искаше от него Малте?

— Наистина ли? — саркастично отговори Бен.

— Твоята принцеса вече е моя — отвърна Малте и се изхили злобно.

Брат му стана още по-блед, отколкото беше, когато Малте влезе.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бен, макар че, познавайки брат си, се досещаше.

— Когато заваля, тя ми се отдаде в чаения павилион — със злобна усмивка отговори Малте. — Знаеш колко девойки съм водил там. Явно в него има някаква магия, защото и твоята принцеса не може да устои на изкушението. Беше направо чудесна — като извадена от модно списание — страшна сладурана. Просто перфектна.

Бен беше пребледнял като платно. Не знаеше какво да отговори и само гледаше втренчено стената зад Малте.

— Принцесата се представи чудесно — продължи триумфално да злорадства брат му — поставям ѝ отлична оценка. Ти наистина ли си мислеше, че жена като нея може да има нещо общо с къопчо като теб? На нея ѝ трябва много повече от неподвижен инвалид, знаеш го, нали?

Малте знаеше много добре, че с тези думи сипва сол в раната на брат си. Бен успя да запази самообладание и да не реагира в неговия тон. Малте обаче искаше да се наслади на триумфа си изцяло.

— Корина е възрастен човек. Щом се е оставила да бъде подведена от човек като теб, така да бъде. Това не ме засяга.

След тези думи Бен изпита известно облекчение. Корина му се беше обяснила в любов, а веднага след това се беше хвърлила в

обятията на този лицемер. Защо го беше направила? Ако целеше отмъщение, значи го беше постигнала.

Не разбираше ли Корина защо Бен не беше отговорил на чувствата ѝ, защо не трябваше да им отговори? Той не можеше да очаква нищо от нея — те нямаха бъдеще заедно. Бен беше убеден в това и Малте само затвърди мнението му. На нея ѝ трябваше мъж, който да може да задоволява нуждите ѝ, не инвалид в количка.

От думите на Бен Малте разбра, че още не беше постигнал целта си, и искаше да продължи да сипва сол в раната му. В този момент обаче на вратата се почука и Анита Керер влезе в стаята. Загриженият за здравето на приятеля си Северин я беше повикал.

Нито Малте, нито Бен разбраха, че добре изглеждащата лекарка беше станала неволен свидетел на разговора им, стойки зад открепнатата врата. Анита беше безкрайно щастлива — Корина фон Ербах се беше забъркала с Малте и пътят ѝ към Бен беше затворен.

Анита Керер не можеше да понася тази принцеса, която напоследък прекарваше твърде дълго време с Бен и явно имаше голямо влияние върху него. Тя, разбира се, забеляза, че тази журналистка никак не беше безразлична на Бенедикт и в сърцето ѝ се зароди ревност.

Досега Бенедикт ѝ беше принадлежал — само и единствено на нея. Жivotът му беше в нейните ръце. Макар и на количка, Бен беше много атрактивен мъж. Беше малко по-млад от нея. Отношенията помежду им се основаваха на взаимно доверие. Какво повече можеше да иска тя? Сърцето на лекарката от много време биеше за този мъж. Появата на Корина обаче донякъде попречи на мечтите ѝ. След като разбра за случилото се между нея и Малте, Анита почувства облекчение. Когато видя колко страдаше Бенедикт, тя вътрешно се зарадва.

— Анита! Какво правиш тук? — учудено попита Бен.

— Господин Холтман ми се обади. Вие имате треска, Бенедикт — отвърна тя, след което се приближи до леглото му и отвори лекарската си чанта.

Малте сметна, че вече може да се оттегли.

Анита премери температурата на пациента си с електронен термометър.

— Добре — каза тя, след като видя резултата. — Температурата е малко повищена, нищо сериозно. Ще ви предпиша антибиотик.

Лекарката бръкна в чантата си и извади кутия с лекарства, която сложи на ношното шкафче.

— По едно на ден от тези, най-добре след закуска.

— Добре — каза Бен и се зави по-добре с одеялото.

Анита започна да подрежда нещата в куфара си и Бен усети, че имаше нещо, което тя искаше да му каже.

— Лоши новини ли? — попита той.

Анита обаче поклати глава.

— Без да искам, чух част от разговора ви с Малте. Знам колко много означава за вас Корина фон Ербах, Бенедикт. Честно казано обаче се радвам, че тя предпочете друг.

Бен повдигна вежди и по челото му се появиха бръчки на учудване.

— Наистина?

— Вие не сте за нея, Бенедикт, повярвайте ми. Тя е прекалено повърхностна и egoистична. На вас ви трябва жена, която да е наясно с положението ви и да е винаги на разположение, когато ви е нужна. Тя трябва да е готова да жертва собствения си живот в името на вашия...

Бен, който не се досещаше за скрития замисъл на думите ѝ, се засмя тъжно и каза:

— Няма такава жена, Анита.

— О, има — отвърна тя и за негова изненада хвана ръката му и я сложи на устните си. Целувката прогори кожата му като пламък. — Нека аз да съм тази жена, Бенедикт. Аз ви обичам, не сте ли наясно с това? Аз ви обичам! — каза Анита. Очите ѝ горяха от страстта, която тя най-после беше показала.

Бен я гледаше онемял и не смееше да дръпне ръката си.

— Не, не бях наясно — успя да отговори Бен след кратка пауза.

— Разбирам ви — отвърна тя и отново дръпна ръката му, този път слагайки я на бузата си. — Аз винаги ще съм до вас и ще се грижа за вас. Вие сте животът ми, Бенедикт!

Бен все пак успя да изтегли ръката си бавно и внимателно. Цялата ситуация му беше твърде неприятна. Той харесваше и уважаваше лекарката си, но никога не беше изпитвал никакви чувства към нея, още по-малко любов, в която тя току-що му се беше обяснила.

Бен реши да вкара в действие красноречието си, стремейки се да излезе от тази твърде неловка ситуация.

— Вие сте чудесна жена и аз много ви уважавам. Но освен това сте и моя лекарка и предпочитам нещата да останат така, както са. Аз съм ви безкрайно признателен за всичко, което правите за мен. За съжаление обаче не мога да отговоря на чувствата ви, Анита. Съжалявам, не искам да ви нараня или обидя.

Ако тя се беше ядосала и си беше тръгнала от стаята, без дори да каже довиждане, Бен щеше да я разбере. Тя обаче съвсем не направи това — Анита само се усмихна и го погали по бузата. Все така усмихната, тя затвори лекарската си чанта и се приготви да си тръгне.

— Разбирам, че това ти дойде изневиделица — каза му тя. — Но ще разбереш кой е до теб и кой ти мисли най-доброто, сигурна съм в това.

Анита прибра нещата си, все така продължавайки да се усмихва. Вътрешно обаче щеше да се пръсне. Костваше ѝ много усилия да прикрие гнева и разочарованието си от отношението на Бен.

Отивайки към колата си, която беше паркирала пред стълбището на главния вход, Анита видя Корина. Тя вървеше към склада с вещите от пътуванията на Бен.

Корина фон Ербах! Тя беше размътила мозъка на Бен! Ако принцесата не се беше появила, Анита нямаше да получи този нечувано безсърден отговор от него! Без Корина пред общото бъдеще на Бен и Анита нямаше никакви пречки.

Лекарката изгледа елегантната руса принцеса, която влезе в склада. Анита се замисли как можеше да извади тази жена от играта. Ако тя изчезнеше от полезрението на Бенедикт, той със сигурност щеше да отвори сърцето си за Анита — за жената, която беше винаги до него и която беше заслужила любовта му!

Следващите няколко дни бяха особено неприятни за Корина. Бен по всянакъв начин ѝ показваше презрението си.

— Защо го допускаш — попита я Леноре, която дойде за уикенда и стана свидетел на отношението на Бен към сестра ѝ.

— Заслужила съм си го — отвърна Корина.

Леноре се засмя неразбиращо. Тя придружи сестра си до склада, от който Корина трябваше да вземе куфар със стари снимки по заръка на Бен.

— Какво си направила, че той се отнася така презрително с теб?

— Оставих се Малте да се възползва от слабостта ми.

— Не!

Корина замълча за няколко секунди, кимна и погледна надолу.

— Направих непростима грешка. За нищо в живота си не съм съжалявала толкова, колкото за това — каза тя.

— Не, не може да бъде. Ти не си толкова глупава — все още отказваше да повярва Леноре.

— Оказах се наистина голяма глупачка. Той дойде при мен в момент, в който не можех да разсъждавам трезво. Това обаче не може да бъде извинение.

В този момент в склада влезе запъхтян Северин.

— Корина, трябва да дойдеш веднага! Бен иска да говори с теб за първата книга, която сте направили — каза той.

Корина въздъхна.

— Книгата е хубава, но той както винаги ще се откаже от всичко.

— Не можеш ли да го накараш да размисли?

— Не — каза Корина и тръгна към къщата.

— Знаеш ли за случката с Малте? — попита Леноре, след като двамата останаха сами в склада.

Северин кимна.

— Глупава история — каза той.

— Да, много глупава наистина — отвърна Леноре. — Типично за Малте. Не познавам друг такъв ужасен женкар!

— Сигурно е пуснал мрежите си и към теб — усмихна се леко Северин.

— Съмняващ ли се?

— Разбира се, че не. Какво смяташ да направиш?

— Не бих погледнала Малте, ако ще да е последният мъж, останал на земята.

Северин се усмихна.

— Браво на теб. Не познавам друга жена, която да е толкова здраво стъпила на земята както ти. Сигурен съм, че никога няма да се подведеш по Малте.

Северин беше изрекъл тези думи като комплимент и се учуди, когато Леноре, вместо да се усмихне, повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че съм безсърдечна и безчувствена ли?

— Напротив, искам само да кажа, че ти много добре можеш да прецениш кой има сериозни намерения и кой само си играе с теб.

— Малте може да опитва колкото си иска. С мен ще удари на камък.

— Убеден съм в това.

— Малте не е за мен. По съвсем друг начин си представям мъжа, с когото бих искала да бъда — каза Леноре и подари на Северин закачлива усмивка и многозначителен поглед.

Честността и прямотата на Леноре се харесваха много на Северин. Тя обаче беше само на седемнайсет — много по-млада от него, за което той много съжаляваше. Досега обаче не беше срещал жена, която толкова силно да го впечатли и да му допадне. Леноре не беше класически красива като сестра си, но червените ѝ коси и закачливият ѝ поглед понякога го караха да си мисли за нея с часове, без сам да усети как е минало времето. Тя мислеше и действаше бързо, понякога може би твърде бързо, но това може би се дължеше на крехката ѝ възраст.

— Има нещо, за което се надявам да ми окажеш помощ — каза ѝ Северин.

— Наистина ли? — с учудване го погледна тя. — За мен ще бъде радост и чест да ви бъда от полза, господарю мой — кикотейки се каза Леноре.

Северин се усмихна и леко я удари с пръст по чипото носле.

— Нещата са сериозни — каза ѝ той.

— Какво е станало? — със сериозен тон попита Леноре.

— С доктор Керер напоследък се случват странни неща, поне така смяtam.

— В смисъл?

Северин затвори голямата врата на склада, за да е сигурен, че никой не може да чуе разговора им.

— Според мен Бен има подобрение и пръстите на краката му реагират на допир — започна той. — Споделих за това на доктор Керер, обаче тя не взе думите ми на сериозно и само каза, че е нормална вторична реакция и че за подобрение и дума не може да става.

— А ти вярваш, че може, така ли?

— Ами не знам, аз съм само болногледач, не лекар. Но има и други неща...

— Какви?

— Ами например струва ми се, че след посещенията ѝ Бен изглежда някак си по-слаб и унил, за разлика от преди. Доктор Керер, разбира се, има логични обяснения и за това.

— Ти обаче подозираш нещо, така ли?

Той кимна.

— Понякога имам чувството, че доктор Керер не иска Бен да проходи. А освен това си мисля, че чувствата ѝ към него са много по-различни от тези, които би трябвало да има между лекар и пациент...

— Мислиш, че е влюбена в Бен ли? — директно го попита тя.

— Понякога имам такова чувство, да.

— А защо не, тя е хубава жена, малко скучновата и твърде строга, но все пак доста добре изглеждаща. Според теб тя е добър лекар, така ли?

— Да, доказан и всепризнат специалист. За Бен е истинско щастие, че го лекува тя. Анита е невролог и е била на много висока позиция в университетска клиника в Хановер. Няма по-подходящ лекар за Бен от нея.

— Хм, а как толкова успешен специалист невролог изведнъж се превръща в общопрактикуващ лекар? Според мен това е доста странно.

— Нали? Но аз се тревожа най-вече за Бен. Мислех си, че можеш да ми помогнеш да науча повече за доктор Керер. Най-малко ти се оправяш с интернет доста по-добре отколкото аз.

Леноре се усмихна.

— Разбира се, че мога. В интернет понякога се намират много интересни и неочеквани неща.

— Чудесно — каза Северин.

Погледите им се срещнаха. Той усети аромата на косата ѝ и някак в полуслън я чу да казва:

— Още ли ме смяташ за прекалено сериозна...

Тя го прегърна и сложи устните си върху неговите. Той не можеше, а и не искаше да устои на изкушението, още повече че то идваше от жената, в която беше влюбен. Взе я в силните си ръце и я притисна до себе си.

Въоръжена с лаптоп и устройство за мобилен интернет, Леноре отиде в градината и започна да търси информация за Анита Керер. Седнала върху един стар пън и концентрирана в работата си, тя не видя Малте, който се приближи до нея.

— Не е много удобно, а? — усмихна се ехидно той.

— Боже господи, изплаши ме! — ядосано отговори тя и продължи да работи сякаш го нямаше.

— Извинявай — любезно каза той и се усмихна виновно. — Търсех те навсякъде.

Леноре повдигна вежди.

— Да бе.

— Сърцето ми те желае, Леноре, не мога повече да го крия!

— Боже господи! — с престорено учудване отвърна Леноре. — Ако беше и искрен, всичко щеше да е чудесно, но не си.

Малте замълча и я погледна с най-тъжния си поглед.

— Напълно сериозен съм, любима моя. Слагам сърцето си в краката ти, ако искаш — стъпчи го.

— Добре че не си станал артист, хич не те бива — отвърна тя. — Това, че си успял да се възползваш от сестра ми в труден за нея момент нищо не значи. Аз знам колко си подъл, Малте. Искаш да я използваш срещу Бен. Мен обаче няма как да заблудиш.

В първия момент Малте не успя да реагира, не очакваше такъв отговор от малката червенокоска. Ах колко хитра се беше оказала тя!

— Така е — каза той, след като се окопити. — Не ме интересува Корина. Сърцето ми е твое — то ти принадлежи!

Леноре се изсмя и стана.

— Не мога да понасям хора като теб, Малте.

След това спокойно тръгна, за да си намери друго място, където да продължи търсенето на спокойствие.

— Ще видиш колко сериозен съм. Ще разбереш, че те искам повече от всичко — чу го да вика след нея.

— Я се застреляй! — отговори му тя.

Леноре реши да се премести на пейката до езерцето, но когато стигна там, видя, че Бен я беше изпреварил. Той седеше в количката си на брега и гледаше водата замислено.

— А, ти не трябваше ли да работиш с Корина? — попита Леноре, поглеждайки към модернистичната бронзова статуя на другия бряг.

Тя разбра посланието ѝ, но не можеше да се каже, че произведението ѝ хареса. Бен сякаш прочете мислите ѝ и каза:

— И на Северин не му харесва. Той си пада по по-реалистични неща.

— Така ли, това е чудесно — каза Леноре, радвайки се, че вкусът ѝ съвпадаше с този на любимия ѝ мъж.

— Да — отвърна Бен, учуден от реакцията ѝ.

— Та какво правиш тук? — попита Леноре и седна на пейката.

— Ами... — Бен не знаеше как да отговори, но схватливата Леноре веднага разбра, че между него и сестра ѝ отново е имало скандал.

— Ти си пълен идиот — каза му тя.

— Аз? — Бен не беше очаквал подобна реплика от Леноре и не знаеше как да реагира.

— Знам, че беше тъпо от нейна страна да се забърква с Малте — започна Леноре, без да изчака Бен да се доизкаже. — Това е грешка, но тя я е допуснала само защото ти си я отхвърлил.

Бен не можеше да повярва на чутото.

— Значи вината е моя, така ли?

— В известен смисъл, да. Корина те обича, глупчо. Да не мислиш, че ѝ е било лесно да ти признае чувствата си и да ти поднесе сърцето си? А ти постъпи като идиот и го изхвърли на боклука.

Бен леко се подсмихна, поглеждайки я сниходително, но трябваше да признае, че в думите на Леноре имаше известна логика.

— Нищо не съм изхвърлил, аз съм инвалид — не мога да стана и да отида до кофата.

— Не се прави на остроумен, господинчо! Точно това си направил — наранил си я и си я обидил, а тя с дни е набирала смелост да ти признае чувствата си. Ти обаче я разочарова. Горката Корина сега мисли, че любовта ѝ към теб е напълно безнадеждна.

— Ами тя на практика е такава! — отговори той, при което Леноре стана и леко го тупна по рамото.

— Малте си играе игрички. Той ѝ е дал това, която тя се е надявала да получи от теб. Корина обаче не е знаела, че Малте е искал да я използва само за да ти натрие носа. Брат ти е безмозъчен женкар. Освен всичко друго той се опита да се възползва и от мен...

— Не се оставяй да те измами, Леноре — прекъсна я Бен.

— И как ще ме измами?

— Когато поискаш, той може да бъде много чаровен. Освен това явно е разбрал, че ти разполагаш със значителни средства — каза Бен. Той знаеше по какви жени си падаше брат му и не можеше да си обясни интереса му към Леноре по друг начин.

— Не се притеснявай. Малте не представлява ни най-малък интерес за мен. Аз съм избрала друг...

— Така ли?

— Да. Северин е истинско съкровище, не смяташ ли?

Бен за момент замълча, после се усмихна и каза:

— Е чак съкровище, не знам, но щом ти допада...

Леноре се усмихна и шеговито го тупна и по другото рамо.

— Ах, тиии — игриво каза тя.

— Така ли се отнасяш с един инвалид? — усмихнато попита Бен.

Леноре за пръв път го чуваше да се шегува със себе си и положението си. Това беше добър знак, поне тя смяташе така.

Малко след това Бен тръгна с количката си към къщата. Разговорът с Леноре беше подобрил настроението му. Откровеността и непосредствеността ѝ му харесваха. Почти по средата на пътя срещна Северин.

— Бен — започна неуверено болногледачът — аз и Корина искаме да те заведем на разходка.

— И дума да не става. В този вид не се показвам пред никого, знаеш това!

— Хайде стига вече, жив си се погребал в тази къща! Ние с Корина искаме само да ти покажем възможностите на...

— Искате да ме заведете на някакво тъпло изложение на инвалидни колички и други подобни, нали?

— Никак не е тъпло — отвърна Северин, надявайки се да успее да убеди приятеля си да излезе от имението най-после. Отговорът му някак му напомни за Леноре. Все едно че слушаше нея.

Бен въздъхна.

— Добре, ще отида, ако ми направиш една услуга.

— Каквото кажеш.

— Искам да отида само с Корина. Ти така и така си имаш работа с Леноре...

— Откъде знаеш?

Бен се засмя.

— Леноре не крие симпатиите си към теб.

— Тя е прекрасна — отвърна Северин, — но е малка за мен, само на седемнайсет е.

— Е, да, но с всяка изминалата година това се променя, нали? — шаговито отвърна Бен. — Основният проблем е Малте. Той си е поставил за цел да „отбележи“ с нея и няма да спре да настоява, макар че засега всичките му опити удрят на камък. Сигурно е разbral, че е наследница на милиони.

— Милиони? — попита Северин учудено.

— Да. Не знаеше ли, че е наследила голямо богатство?

Северин го погледна невярващо.

— Нямах никаква представа. Но това не променя нищо — малката червенокоска си остава дамата на сърцето ми със или без милиони.

Графиня Отилде видя, че Корина е паркирала колата си пред главния вход и побърза да я попита какво се случва — графинята се страхуваше да не би принцесата да си тръгне от дома им.

— Нали няма да си тръгнете? Моля ви, не се предавайте точно сега! Той има нужда от вас! — притеснено й каза тя.

— Моля? — неразбиращо отвърна Корина.

— Разбрах, че сте се карали, но моля ви, не си отивайте точно сега!

— Ооо — Корина чак сега разбра какво искаше да ѝ каже графинята, — не се притеснявайте, с Бен излизаме.

— Излизате? Сигурна ли сте? Той не е напускал този дом повече от две години.

— Знам — кимна Корина. — Но аз няма да оставя нещата така.

— Не можете да си представите колко съм ви благодарна за всичко, което правите — каза графинята. — Откакто сте тук, той има голям напредък, не смятате ли?

— Да — усмихна се Корина — Но още е кисел и зядлив.

— Така е — отвърна графиня Отилде. — Но и това ще се промени, надявам се. Къде ще сложите количката?

— В багажника. Точно ще се побере.

Графинята поклати глава.

— Не, чакайте, ще кажа на Юстус да докара джипа.

— Но моля ви, не е нужно — отвърна Корина, макар че нямаше нищо против да покара големия джип. Вътрешното му пространство беше несравнено по-голямо от това на нейната спортна кола и на Бен щеше да му е много по-удобно.

— Не, не, чакайте, моля ви. Аз ей сега ще му се обадя, изчакайте само минута — каза графинята и влезе в къщата.

След по-малко от пет минути графът докара джипа пред главния вход на къщата и даде ключовете на Корина.

— Няма много гориво, добре е да заредите по пътя — каза той и тръгна обратно към земите, които обработваше. Корина обаче не искаше да пропусне шанса да поговори с него по въпроса за лошото му отношение към Бен.

— Граф Катенберг — почти извика тя. Той се обърна малко учудено. — Какво е направил Бен, за да предизвика отношението ви?

Той не е виновен за злополуката, която го е приковала на инвалидната количка.

Граф Юстус свърши вежди и за момент се замисли дали изобщо трябва да отговаря на въпроса ѝ. След това обаче реши, че тя трябва да знае.

— Разбира се, че вината не е негова. Никой не твърди подобно нещо. Той обаче предизвика съдбата си. Предизвикваше я с всичко, което правеше. Рано или късно нещо щеше да се случи. Ако ме беше послушал, сега нямаше да е в инвалиден стол.

Нетърпящият възражение тон, с който този едър червендалест мъж говореше, почти изплаши Корина.

— Бенедикт трябва да ме отмени в работата със земите ни — продължи графът. — Той е по-големият, а и земеделието не е нещо, с което Малте би се справил.

— Аз смятам, че и Бен едва ли би бил много добър в тази област — отвърна Корина.

— Така е, права сте. Той обаче избяга от отговорността си — така мисля аз.

— Мислите ли, че той щеше да е щастлив, занимавайки се със земеделие?

— Кой ви говори за щастие? — ядосано отвърна графът, смятайки, че тя не разбираше за какво всъщност ѝ говори.

— Не, точно за щастие става дума — отвърна убедено Корина. — Не бяхте ли горд с него? Не бяхте ли горд с постиженията му, с куража, с който той посрещаше всички изпитания?

Граф Юстус стисна устни и Корина разбра, че го е „настъпила по мазола“.

— Не мисля, че сте виждали в него свой наследник в земеделието — продължи Корина. — Но сега, виждайки го толкова слаб и отчаян, не можете да понесете гледката и го обвинявате несправедливо. Знайте от мен — Бен не е слаб, нито безпомощен! Той е дори по-силен от когато и да било. Да се спреши със сегашното си положение е много по-трудно, отколкото когато и да било в предишния му живот. Сега той трябва да е много по-силен и по-смел от всяка. Помислете за това, моля ви, Юстус.

— Това е семеен проблем и вие нямаете право да се намесвате!

— Бен ви обича и страда заради отношението ви към него. Точно както вие страдате за това, че синът ви не е такъв, какъвто бихте искали да бъде.

— Аз не искам синът ми да е перфектен. Искам само да е здрав!

— Здрав няма как да бъде. Но е силен, повярвайте ми, той е много по-силен, отколкото можете да си представите.

— Хубави думи. Имате дар слово. Но нещата не са толкова прости, това не е статия в списанието ви.

— Не, наистина не са никак прости — каза Корина, поглеждайки към граф Юстус.

Той се обърна и тръгна обратно към земите си. Корина забеляза, че широкият му гръб се повдигна и той въздъхна.

— За какво си говорите — чу гласа на Бен зад себе си тя.

— Нищо съществено — отвърна тя и посочи на Северин вратата на джипа. Болногледачът настани приятеля си на мястото до шофьора и сложи количката в багажника.

— Ще се справите ли? — попита той.

— Не се притеснявай — отговори Бен. — Ти знаеш какво да правиш тук.

— Няма ли да дойдеш с нас, Северин — с учудване попита Корина.

— Не, дал съм му някои задачи за изпълнение тук — вместо него отговори Бен. — Какво, да не те е страх да пътуваш сама с мен?

Корина се подсмехна и се качи в колата.

— От какво да ме е страх? Ти ясно ми показа къде са границите между мен и теб.

Бен не намери подходящ отговор, затова замълча и се загледа през прозореца на колата. Колко дълго не беше пътувал по тези улици. Беше жътва. Докъдето поглед стигаше, се виждаха само ниви и тук-таме комбайни в тях. Те минаха покрай една ливада, на която стадо коне кротко пасяха под сянката на няколко дървета. Бен се наслаждаваше на гледката много повече, отколкото предполагаше, че би могъл да се наслади на каквото и да било в това си състояние.

— Знаеш ли, че има начин всяка кола да се пригоди за шофиране от инвалид? — наруши тишината Корина.

— Не, не знаех — отвърна Бен.

— Не вярвам, че Северин...

— Не говоря с него за такива неща — прекъсна я Бен.

— Разбирам, ти се притесняваш да говориш за всичко, което би могло да те изкара от това ужасно състояние на самосъжаление и летаргия.

— И доктор Керер смята, че подобно нещо не би било подходящо за мен — защити се Бен.

— Така ли? — учудено попита Корина. У нея от известно време се беше появило странно чувство спрямо доктор Керер, което не можеше да си обясни. Защо тази лекарка постоянно демотивираше пациента си?

— Накъде сме тръгнали всъщност? — смени темата Бен.

— Към Хамбург. Записала съм те в спортна група за инвалиди. Казва се „Без граници“.

Бен се засмя саркастично.

— Колко иронично — отвърна той.

— Не смятам, че е иронично — каза Корина. — Хората в тази група не се примиряват с недъга си и са убедени, че за тях няма граници също както за всички останали хора. Те смятат, че дори да си в неравностойно положение, ако пожелаеш, можеш да правиш всичко както останалите. Дори предлагат скокове с парашут и полети с балон — каза Корина и погледна към Бен. — Интересуваш ли си?

— Не — отговори той, макар че казаното от нея разпали любопитството му. Бен отново замълча и се загледа през прозореца.

— Скокове с парашут, така ли? — чу го да казва след малко тя.

— Точно така.

Неочаквано за Бен следобедът се превърна в истинско удоволствие за него. Когато пристигнаха в Хамбург, той беше приветстван с добре дошъл от ръководителя на дружеството. За него беше чест да посрещне гост като граф Бенедикт фон Катенберг. Той лично показа на Бен всичко, което сдружението им можеше да му предложи. В него имаше групи по футбол, волейбол, хандбал, както и още много други колективни и самостоятелни спортове. Групата имаше и отбор по ветроходство, който беше спечелил няколко медала от параолимпийските игри. Съвсем накърно се беше сформирала и група по танци, което особено много допадна на Корина. „Без

граници“ организираше и пътувания за своите членове. Бен с учаудване разбра, че тази година някои от тях бяха ходили на пътешествие из канадските провинции.

Корина с радост видя как интересът към живота отново се връща у Бен и приключенецът в него отново излезе на бял свят.

По пътя обратно Бен внезапно хвана ръката на Корина и сърдечно ѝ благодари за това, което беше направила за него днес.

— Много благодаря за всичко — каза той.

— За мен беше удоволствие — отвърна тя. От топлината на ръката му я побиха тръпки и сърцето ѝ заби учестено.

— Мисля, че ти дължа извинение — чу го да казва тя.

— Така ли, за какво?

— През последните дни се държах като пълен глупак.

— Явно ме наказваш заради глупавата ми постъпка.

— Да те наказвам? Защо?

— Ами ако с Малте не бяхме... още отначало знаех, че върша глупост, за която ще съжалявам.

— Грешката е и моя. Трябваше да те предупредя, все пак го познавам доста по-добре от теб.

— Това не оправдава постъпката ми.

— Е да, но и аз не трябваше да проявявам ревност по такъв начин.

— Ревност ли? — учудено попита Корина и никак си се почувства обнадеждена. Бей обаче не каза нищо, а отново се загледа през прозореца.

Той не искаше Корина да разбира за чувствата му. Не искаше да ѝ позволява да разбира.

Леноре се беше усамотила в отдалечен край на парка, за да не бъде отново прекъсната от Малте, докато издирваше информация за Анита Керер.

— А, ето къде си била. От часове те издирвам — чу тя гласа на Северин.

Тя само го погледна и каза:

— Ела, виж какво намерих.

Северин седна в тревата до Леноре. Свечеряваше се и земята вече беше доста влажна. Любопитен да научи какво беше намерила, той се взря в екрана на лаптопа и онемя — не можеше да повярва на това, което вижда.

— Не е възможно — успя да каже той след няколко секунди.

— Да, изглежда, че нашата докторка не е напусната мястото си на главен лекар по собствено желание.

— Боже, каква ужасна история — каза Северин. Той беше очаквал всичко, но не и това. — Според теб каква е вероятността обвиненията да са основателни?

— Доста голяма. Макар че от клиниката са се опитали да потулят нещата, те все пак са излезли на бял свят. Освен това информацията идва не само от пациенти, но и от служители на клиниката. Има и статия в местен вестник, основана на пресъобщение на прокуратурата.

— Оправдана ли е била все пак?

— Не са ѝ повдигнати обвинения. Явно не е имало достатъчно доказателства. Но въпреки всичко са я освободили, което е доста показателно.

Северин се засмя.

— И тя наследява практиката на чичо си, ставайки провинциален личен лекар. Колко удобно, а?

— Това обяснява много неща, не смяташ ли?

Той кимна и погледна към Леноре.

— Аз нямаше да се справя толкова добре с намирането на тази информация — с възхищение ѝ каза той.

— Е, да, но ти имаш други качества — закачливо му каза тя.

— Мислиш ли?

— О, да — засмя се Леноре и затвори лаптопа. — Например, целуваш се доста добре.

— Доста добре? — поддаде се на провокацията ѝ той. „Доста добре“ не му звучеше никак обнадеждаващо.

— Хм — каза Леноре, която вече го беше прегърнала. — Да кажем — много добре.

— Зверче такова — каза той и я притисна към себе си.

— Да, такава съм си. Можеш ли да свикнеш с това?

— По-лесно, отколкото с това, че си богата.

— Ах, виж ти — засмя се Леноре и леко го удари по бузата, — кой се интересувал от пари.

— Аз не.

— Знам, глупчо — каза тя и го събори върху мократа трева. След малко въздъхна и каза: — Трябва да им кажем все пак.

Северин разбра, че Леноре говореше за Анита Керер и се съгласи с нея.

— Веднага щом си дойдат Бен и сестра ти, ще им кажем.

Бен и Корина се върнаха в имението доста късно вечерта. Въпреки първоначалното му нежелание, Корина го заведе на вечеря в италиански ресторант. Бен все още се чувстваше неудобно да се показва пред хора в този вид. Беше наясно колко услужливи и готови да помогнат бяха всички, когато видеха човек в неравностойно положение като него, но според Бен това до голяма степен беше лицемерие — той смяташе, че за повечето хора инвалидната количка беше причина да гледат на него като на прокажен и да странят от компанията му. Корина обаче успя да го убеди да не се поддава на тези мисли и да се държи с хората така, както би се държал, ако количката я нямаше.

Въпреки опасенията на Бен вечерта се оказа прекрасна. Когато се върнаха в имението, той беше много уморен и още преди да излезе от колата, помоли Северин да му помогне да направи вечерния си тоалет и да си легне. Северин и Леноре се спогледаха и се разбраха без думи. Леноре кимна и каза:

— Добре, тогава ще го оставим за утре.

Корина също беше уморена, но и безкрайно удовлетворена от деня. Тя тръгна по стълбите нагоре към главния вход на къщата.

— Какво ще оставите за утре? — попита тя Леноре, след като двете се бяха отдалечили от Северин и Бен.

— Утре ще ти разкажа всичко. Сега си лягай, изглеждаш изтощена.

— Да, денят беше много уморителен.

— Добре, утре ще поговорим.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

След като Леноре я успокои, че всичко е наред, Корина отиде в стаята си и се съблече. Веднага след това обаче я обхвана някакво странно чувство, че трябва веднага да разбере за какво Леноре искаше да говори с нея. Тя облече халата си и отиде в стаята на по-малката си сестра.

Леноре седеше на малко бюро до прозореца и пишеше домашните си. Виждайки сестра си, тя учудено възкликна:

— Нямаше ли да си лягаш?

— Кажи за какво искаше да говорим. Не мога да заспя, без да разбера.

Леноре познаваше този поглед. Нямаше как, трябваше да ѝ разкаже.

— Ами става дума за доктор Керер — започна Леноре.

— Какво за нея?

— Северин ме помоли да потърся информация за нея в интернет.

— Няма ѝ доверие ли?

— Тя е реагирала твърде необичайно, когато Северин няколко пъти ѝ казвал, че е забелязал реакции на пръстите на краката на Бен.

— Така ли? Искаш да кажеш, че положението на Бен се подобрява?

Леноре кимна.

— Северин смята така. Доктор Керер обаче му заявила, че това са мускулни спазми, които нямат нищо общо, с каквото и да е подобрение. Тя изглежда не иска той да се подобри. Не смяташ ли, че е странно?

— Да, тя би трябвало да се радва за подобни неща.

— Така е. Заради това Северин е станал скептичен по отношение на лечението, което тя прилага на Бен. Заедно с него намерихме доста интересни неща за „всепризнатата неврологка“.

— Ти и Северин?

— Да.

— За какво става дума?

— Ами госпожа лекарката, изглежда, далеч не е толкова безукорна и непорочна, колкото изглежда на пръв поглед. По всичко личи, че не е напуснala поста си на главен лекар в клиниката в Хановер доброволно.

Корина повдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Уволнили са я заради инцидент.

— Какво се е случило? — учудено попита Корина. Тя лично не хранеше особени симпатии към лекарката, но я смяташе за добър професионалист.

— Влюбила се е в един от своите пациенти.

— И какво от това?

— Ами той бил женен и не е отговорил на чувствата ѝ. Тя обаче била обсебена от него.

— Аха — каза Корина. Тя много добре знаеше какво е да си отхвърлен от личен опит.

— Доктор Керер обаче отказала да приеме поражението. Страстта й много бързо се превърнала в омраза и тя дала на човека свръхдоза лекарства.

— Боже господи, убила ли го е? — невярващо погледна към Леноре Корина.

— Не, оцелял е само благодарение на бързата намеса на една медицинска сестра. Както можеш да допуснеш, от клиниката не са искали да се разчуе за този инцидент. На пациента е платено голямо обезщетение, за да не свидетелства срещу Анита Керер, а тя била уволнена. Ето защо е поела практиката на чичо си. Нямала е избор — в клиниката не я пускат да стъпи и на прага.

— Не са ли я обвинили по съдебен ред?

— Проведено е разследване. Подобен случай няма как да бъде напълно потулен. Явно обаче не са събрали достатъчно доказателства и разследването било прекратено.

— Боже господи, Бен поверява живота си в ръцете на тази жена. Трябва веднага да му кажем!

— Северин ще му съобщи още утре сутринта.

— А доктор Керер? — попита Корина.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами трябва да говорим с нея. Тя сигурно има своя версия за тези обвинения. Може пък да е невинна и да е станала жертва на някакъв заговор срещу нея.

— Мислиш ли? — скептично попита Леноре.

— Не знам какво да мисля — отвърна Корина. — Знам само, че Бен се доверява на тази жена както на никого другого. Ако това, което сте намерили в интернет със Северин е вярно, трябва да предпазим Бен от тази жена.

— И аз така смяtam.

— Не би било редно обаче и да я обвиняваме, без да сме наясно какво наистина се е случило. Така можем да подкопаем доверието му в нея, без тя да го заслужава.

— Ти си прекалено добра за този свят — усмихна се Леноре. — Какво? Мислиш, че все пак доброто у хората ще възтържествува, така ли?

— Наистина не знам. От една страна, не искам да оставям Бен в ръцете на човек, който може да му причини зло. От друга обаче нямаме никакви доказателства за това, че тя наистина се е опитала да отрови този свой пациент. Трябва да говоря с нея.

— Искаш да говориш с Анита Керер? Не ставай глупава!

— Даже най-добре веднага да отида при нея — решително каза Корина и стана.

— Боже господи, та вече е почти полунощ!

— Права си, късно е. Обаче още утре сутринта ще се срещна с нея. Все пак става дума за Бен.

Леноре погледна сестра си. Става дума за Бен. Разбира се, че става дума за Бен — както винаги. Той се беше превърнал в неразривна част от живота на Корина, без значение дали му харесваше или не. При все че я беше отблъснал, любовта на Корина не й даваше покой. Леноре искрено се надяваше, че един ден Бен ще си даде сметка за това колко много означава за Корина и ще я приеме до себе си.

Малко след разсъмване Корина вече се беше качила в колата си и пътуваше към селото. Когато почука на вратата на малката къща, в която Анита Керер живееше и където се помещаваше кабинетът ѝ, лекарката все още не беше довършила закуската си.

Тя беше много учудена, когато видя пред вратата си принцеса Фон Ербах.

— Госпожице Фон Ербах? Какво правите тук? Да не се е случило нещо с Бенедикт? — попита тя и инстинктивно тръгна към стаята, за да вземе докторската си чанта и да тръгне към имението Катенберг.

— Не, не, Бен е добре — успокои я Корина. — Исках да поговоря с вас.

— За какво? — хладно попита лекарката.

— За работата ви в Хановер и инцидента с човека, който едва не умрял от свръхдоза лекарства...

Анита Керер пребледня и се отдръпна от входната врата, за да може Корина да влезе.

— Заповядайте вътре. Нека поговорим на спокойствие. Можете да ми правите компания на закуска.

Корина не знаеше, че любезността на доктор Керер въсъщност е престорена. Тя седна на масата в уютната кухня и Анита ѝ сипа чаша прясно кафе. Принцесата беше тръгнала, без да закуси и с удоволствие го прие.

— Чули сте значи тази абсурдна история?

— Да. Имали сте пациент, когото...

— ... съм опитала да убия със свръхдоза хапчета, защото той не е отговорил на любовта ми. Тази версия и аз съм я чувала многократно.

Лекарката се усмихна и на Корина някак ѝ олекна — значи можеше и да не е вярно...

— Не е ли истина?

Анита Керер я изгледа.

— Искате истината? Истината е, че този човек се влюби лудо в мен. Аз обаче му заявих, че за мен той не е нищо повече от пациент като всеки друг и не смятам да прекрача границата между личния живот и работата си заради него. Той не ме интересуваше. Освен всичко друго аз никога не бих си позволила афера с пациент. Лекарската етика не би ми го позволила.

Анита Керер беше толкова убедителна, че Корина все повече ѝ вярваше и съмненията ѝ почти изчезнаха. Почти.

— А какво бихте казали за лекарската си етика що се отнася до Бен? — попита Корина. Анита Керер повдигна перфектно оформлените си вежди.

— Какво искате да кажете?

— Знам, че краката на Бен са реагирали на допир, а вие сте омаловажили този факт. Така ли е?

— Да, знам за това — въздъхна Анита Керер. — Положението на Бенедикт ще се подобрява с времето — продължи тя. — Обаче напредъкът няма да е толкова голям, колкото може би ви се иска. Може би един ден той отново ще може да стъпва на собствените си крака. Може би с помощта на патерици ще може да направи и няколко крачки. По-голямата част от живота му обаче ще преминава на инвалидната количка.

Анита отново погледна красивото лице пред себе си. Тя изпитваше силна неприязнь към тази принцеса. Какво си мислеше тя — че може току-така да се появи и да ѝ отнеме Бенедикт? Тя беше вредна за него. Без нея Анита отдавна щеше да е влязла в сърцето му.

Тя не го заслужаваше! Корина беше тумор, който се налагаше да бъде отстранен.

Корина дори не предполагаше какви мисли се въртят в главата на събеседничката ѝ в този момент. Анита говореше със спокоен и любезен глас, дори си позволи да използва лек сарказъм.

— Аз мога да живея с мисълта, че Бенедикт ще бъде прикован за инвалидния си стол до края на дните си. А вие?

В този момент Корина разбра — Анита Керер обичаше Бенедикт! За секунда Корина забеляза пламъка в погледа на Анита и осъзна колко обсебена беше тя от Бен. Невроложката никога нямаше да се откаже от него. Животът му беше в нейните ръце. Тя го знаеше и го използваше в своя полза. Бен се нуждаеше от нея и тя беше наясно с дълбоката благодарност, която той изпитваше към нея заради грижите, които полагаше. Без нея той беше нищо! Това свое чувство за власт Анита смяташе за любов.

Корина затаи дъх. Тази жена беше опасна! Тя се беше вкопчила в Бен като орел в плячката си и нямаше да го пусне никога!

Корина започна да поема дълбоко въздух, стараейки се да не показва вълнението си. Боже господи, какво можеше да направи, за да измъкне Бен от този капан?

— Въпреки всичко според мен на Бен трябва да се каже, че в състоянието му има подобрене, не смятате ли? — попита Корина. — Интензивен курс физиотерапия би могъл да ускори процеса на възстановяването му, не е ли така? Бен има право да знае истината!

— Разбира се, госпожице Фон Ербах — за учудване на Корина отговори лекарката. — Беше грешка от моя страна да не му съобщя. Още кафе...?

— Да, с удоволствие — отвърна Корина. Кафето беше силно, но много хубаво.

Анита Керер взе чашата на Корина и отиде до кухненския плот, където беше кафемашината. Тя застана с гръб към принцесата и Корина не видя, че доктор Керер сипа в кафето ѝ няколко капки от кафяво шишенце, чийто вкус не се разпознаваше в пълна чаша горещо и силно кафе.

Анита подаде чашата на Корина с приятелска усмивка.

— Ще говоря с Бенедикт за това — каза лекарката. — Още следобед.

Анита със задоволство видя как Корина изпразни чашата си до дъно. Сега беше доволна — тази жена не представляваше повече опасност за нея. С приветлива усмивка Анита Керер погледна стенния часовник и каза:

— А сега, ако ме извините, трябва да отворя кабинета си.

Корина разбра намека и стана. У тази жена имаше нещо, което я ужасяваше и плашеше.

— Карайте внимателно — каза Анита, докато принцесата се качваше в колата си.

Корина не разбра скрития смисъл в думите на лекарката.

Корина точно беше излязла от селото, когато внезапно ѝ се зави свят. Пътят изведнъж изчезна от погледа ѝ. Тя въобще не разбра, че колата ѝ се удари в крайпътно дърво. След това всичко стана черно.

По време на сутрешния тоалет на Бен Северин му разказа за разкритията на Леноре. Той обаче отказа да повярва на чутото.

— Невъзможно — заяви той уверено. — Не и Анита! Със сигурност тя има по-логично обяснение за случая.

— Няма как тя да няма — отвърна Северин, малко обиден заради това, че Бен отказваше да му повярва. — Питай Леноре, ако не вярваш на мен — продължи да настоява той.

— Ще го направя. Защо ѝ е на това момиче да поставя под въпрос реномето на толкова уважаван лекар специалист?

Северин помогна на Бен да стигне до зимната градина, където цялото семейство вече беше седнало за закуска.

— Каза ли му — веднага попита Леноре.

— Да, но той не ми вярва.

— Как да повярвам на такава глупост?! Анита Керер е безукорен професионалист, почеността ѝ е извън всяко съмнение.

— Какво за доктор Керер? — попита графиня Отилде. Граф Юстус и Малте също погледнаха към Бен въпросително.

— Леноре и Северин твърдят, че в миналото Анита Керер се е опитала да убие свой пациент. Глупости!

— Това е невъзможно — каза графинята.

— И аз така казвам. Всъщност, Леноре, къде е сестра ти?

В този момент и Северин забеляза, че Корина не е на масата.

— Отиде при доктор Керер, за да изясни случая лично с нея — отвърна Леноре и погледна часовника на ръката си.

— Трябваше вече да се е върнala.

— Хм — каза Бен. Северин забеляза, че приятелят му се разтревожи за Корина.

След закуска той му помогна да стигне до кабинета си. Мина половин час, а Корина още я нямаше. Бен започна наистина да се тревожи.

— Защо се притесняваш? — попита Северин, носейки му кафето. — Доктор Керер е извън всякакво съмнение. Ти сам го каза. Нямаш повод за притеснение.

— Ти каза, че Анита се е влюбила в своя пациент, нали? — замислено попита Бен.

— Да — отвърна Северин и погледна към приятеля си, който ставаше все по-нервен с всяка минута. — Нали не искаш да кажеш,

че...

— Да, и на мен се обясни в любов...

Северин не беше много учуден от чутото.

— Допусках, че е станало така — каза той. — Тя не се държеше по начин, който би се очаквал от нормален доктор към обикновен пациент. Според мен тя нарочно не позволява състоянието ти да се подобри. Държи те под контрол, разбираш ли, че...

— Притеснявам се за Корина — прекъсна го Бен. — Аз съм сигурен, че Анита знае какво чувствам към Корина...

— Чувстваш значи...

— За бога, да, обичам я! Луд съм по нея! Доволен ли си?

Северин се засмя.

— Абсолютно доволен. Тръгвам веднага да търся Корина.

— Ще дойда с теб — каза Бен и тръгна с количката си към вратата.

— Искаш да излезеш от къщата? Та ти до вчера и дума не даваше да...

— Става дума за Корина. Да тръгваме!

Малко по-късно Северин и Бен пътуваха към селото с джипа на граф Юстус.

— Корина имаше право — каза Бен.

— За кое?

— Не трябва да се изолирам и да мразя всичко и всички. Трябва да започна отново да живея.

— Харесало ти е вчера значи — радостно каза Северин. Той не се беше и надявал да чуе приятеля си да казва подобно нещо.

— Беше прекрасно. Не предполагах, че съществуват такива възможности за хора като мен.

— Не си предполагал? Не искаше да знаеш!

— Така е, сам щях да проваля живота си.

— Щеше да е чудесно, ако беше срещнал Корина по-рано. Тя не те глези като майка ти.

Бен се засмя.

— Със сигурност не ме глези. Корина ми помогна отново да повярвам в чудеса, Северин! Тя смята, че аз дължа на живота си много и е време да му се отплатя. Чак сега разбирам колко права е била.

— Корина е чудесен човек — отвърна Северин. — Тя те обича и ако я изпуснеш, ще си пълен глупак.

Явно темата не допадна особено много на Бен, тъй като не отговори. Предпочете да запази мълчание и да гледа през прозореца.

В следващия момент той видя колата на Корина, която се беше ударила в дърво край пътя. Очевидно това се беше случило на път към имението Катенберг.

— Спри, спри! — извика той. Северин наби спирачки и насочи джипа към мястото на произшествието.

— Иди да видиш какво се е случило — извика Бен, извън кожата си от притеснение.

Северин обаче нямаше нужда от указания. Той скочи от джипа и тичайки, отиде до това, което до преди малко е било колата на Корина. Предницата на колата чак до мястото до шофьора беше смачкана до неузнаваемост. Ако някой беше седял там, не би оцелял. По чудо обаче шофьорското място почти не беше засегнато. Въздушните възглавници се бяха отворили и на пръв поглед Корина имаше само охлувания и натъртвания. Северин веднага провери пулса ѝ — беше много учестен.

— В безсъзнание е — извика Северин — обади се на Бърза помощ!

— Веднага — отвърна Бен, гледайки как приятелят му изваждаше от смачканата кола жената, която обичаше.

— Как е — попита Бен. Той се чувстваше безкрайно безпомощен — не можеше да ѝ помогне, а точно в този момент искаше да ѝ се притече на помощ повече от всичко.

— Ами всъщност е учудващо добре — отговори Северин. — Доколкото мога да видя, има само повърхностни охлувания и натъртвания. Може обаче да има и вътрешни наранявания, на които да се дължи това, че все още е в безсъзнание. Тогава... — Северин предпочете да замълчи за момент. Не искаше да сподели на Бен мислите, на които го наведе състоянието и видът на Корина.

— Тогава какво?

— Предполагам, че може би е била в безсъзнание в момента на удара.

— Как така? Защо? Искаш да кажеш, че Анита...?

Северин кимна и Бен се ужаси само при мисълта за възможността Анита да беше предизвикала инцидента. Като лекар тя имаше достъп до всякакъв вид медикаменти включително и такива, които могат да доведат до загуба на съзнание. Възможно ли беше Анита да е предизвикала умишлено тази катастрофа, знаейки, че последиците може да са фатални?

Кръвта му се смразяваше само при мисълта за това.

След няколко минути дойде линейка и лекарите се погрижиха за Корина. Бен ги гледаше от джипа, почти обезумял от притеснение. След малко при него дойде Северин.

— Ще се оправи — каза той. — Предупредил съм ги, че може би е под влиянието на упойващи средства или медикаменти.

Северин седна на шофьорското място и каза:

— Отиваме в клиниката, нали?

— Не! — извика Бен и Северин го погледна учудено. — Закарай ме при Анита!

— Полудя ли? Още не знаем дали подозренията ни са оправдани. Нека изчакаме резултатите от изследванията в болницата.

Бен поклати глава.

— Не! Веднага трябва да говоря с нея и да разбера истината.

— Едва ли ще ти я каже.

— Ако се опита да ме изльже, ще разбера веднага — уверено каза Бен. — Моля те, закарай ме при нея.

Северин повдигна рамене.

— Добре, както кажеш.

Когато Бенедикт фон Катенберг пристигна в кабинета на доктор Керер, тя приемаше пациенти. Медицинската сестра я уведоми за идването му и малко след това той влезе в кабинета ѝ.

— Бенедикт, какво правите тук? Все още е твърде рано за такива разходки!

— Не смятам така — отговори Бен.

Той веднага разбра, че Северин имаше право в подозренията си спрямо лекарката. Анита Керер не се интересуваше от подобряването на състоянието му, тя не искаше той да стане самостоятелен, а се стремеше да го държи в зависимост от себе си и грижите, които полагаше за него.

— Какво се е случило — с престорена загриженост попита тя и хвана ръката му, за да му премери пулса. Той обаче я дръпна.

— Станала е катастрофа.

Анита затаи дъх и се престори на учудена и ужасена.

— Как? Кой...?

— Корина — отвърна Бен, внимателно наблюдавайки изражението на Анита. В очите ѝ той видя смесица от угрizение на съвестта и триумфална радост. След секунда тя се опомни и отново се постара да изглежда ужасена и съчувстваща.

— Госпожица Фон Ербах? Но как се е случило, за бога, тя сутринта беше при мен!

— Вие трябва да ми кажете как се е случило, Анита! — отвърна студено Бен. Той беше сигурен, че знае истината и без тя да му я казва.

— Аз? — учудено го погледна Анита. — Но как аз...

— Корина е дошла при вас сутринта, за да говорите, нали? Няма нужда да ми обяснявате нищо повече, Анита. Знам всичко за вас.

— Това не е вярно! Аз станах жертва на заговор! Сутринта обясних това на госпожица Фон Ербах и тя ми повярва. Аз нямам нищо общо със смъртта ѝ.

— Тя е жива, Анита! Имала е късмет — ранена е леко, но ще се оправи.

Изразът на лицето на Анита Керер се промени, но тя умееше да се владее и не позволи на чувствата си да вземат връх над разума ѝ. С престорено облекчение тя каза:

— Да, слава богу. В коя клиника е? Веднага ще се свържа с колегите, които я лекуват.

— Няма да го направите, Анита — прекъсна театралниченето ѝ Бен. — Аз ще свидетелствам срещу вас, защото съм убеден, че сте свързана с катастрофата. Вие сте я предизвикили.

Анита Керер реши, че е време да свали маската си. Пребледняла като платно, тя хвани ръката му.

— Недейте, Бенедикт! Нищо лошо не съм направила!

— Нищо лошо? — разгневено отговори Бен.

— Направих го за вас, за двама ни! Не можете да ме обвините за това. Аз ви обичам!

Бен я погледна смяяно. Тя не усещаше вина, не смяташе, че е направила нещо нередно!

— Почти убихте човек и смятате, че сте го направили за мое и наше добро?

— Аз ви обичам, Бенедикт! Ние си принадлежим, не виждате ли!?

— Не, не виждам! — разярено отговори той.

— Тази руса вещица, тя ви е размътила съзнанието — извика Анита и опита да прокара пръсти през косата му. Той се дръпна. — Тя нарочно ви е заблуждавала, за да не видите истината! — продължи тя.

— Не ви трябва тя — тази вещица — тя не може да се грижи за вас! Аз мога! Наистина ли вярвате, че тя ще свикне с недъга ви и ще го приеме? Тя не би могла, но аз...

— Аз не ви обичам, Анита! — ядосано извика Бен. Никога през живота си той не беше изпитвал толкова силен гняв, колкото сега.

— Това ще стане с течение на времето — каза убедено тя и се опита да го погали по лицето. Той отблъсна ръката ѝ.

— Ще уведомя полицията за случилото се. Ако нараняванията ѝ се окажат по-тежки от очакваното...

— Полицията вече е на път — каза Северин, който беше застанал на вратата. — Изследвали са съдържанието на stomаха на Корина. В

него е имало само кафе и упойващо лекарство. Ако не го бяха открили, можеше да получи дихателна недостатъчност.

Бен погледна към Анита. Той ѝ се беше доверил, а тя го беше измамила.

— Обичам ви, Бенедикт — каза тя, протягайки ръце към него.

— Да се махаме оттук, Северин — ядосано каза Бен. — Чух и видях достатъчно. — Бен изгледа лекарката с отвращение. — Да отиваме в клиниката.

Когато Бен и Северин пристигнаха в клиниката, цялото семейство вече беше там — в едно малко фоайе, очаквайки резултатите от изследванията. Само Малте го нямаше. Беше преценил, че за нещо толкова незначително нямаше смисъл да си прави труда да идва чак до тук. Графиня Отилде седеше на един стол. Тя все още не можеше докрай да осъзнае какво се е случило. Леноре нервно пристъпваше от крак на крак. Бен беше изненадан най-вече от присъствието на баща си — него най-малко беше очаквал да види тук.

Когато видя сина си да влеза, граф Юстус стана, за да го посрещне. Баща и син се спогледаха. Погледите им казаха много повече от всички думи на света. След няколко секунди мълчание граф Юлиус подаде ръка на Бен.

— Извинявай — кратко каза той.

Бен отлично знаеше какво имаше предвид баща му. Той прие ръката му и силно я стисна.

— Няма нищо, татко, няма нищо — отвърна Бен, но преди да продължи, беше прекъснат от Леноре.

— Не ме пускат при нея. Казаха, че ѝ трябвало спокойствие и почивка.

— Ами щом така казват, значи така трябва да бъде — каза Северин и сложи ръка на нежните ѝ рамена. — Ела, да отидем при Отилде. Малте няма ли го?

— Слава богу, не — отвърна Леноре. — Пък и какво би правил той тук. Малте не се интересува от другите, ако няма интерес или не може да извлече полза от тях.

За учудване на Бен баща му се усмихна и каза:

— Малката е истинско съкровище, не смяташ ли?

Бен кимна.

— Северин ще е истински щастлив с нея — каза Бен.

— А ти? — попита баща му.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ти и принцесата...

— Татко! — прекъсна го Бен.

— От какво се страхуваш? Че изпитва само съжаление към теб или че може да те обича истински?

След като беше нарушил мълчанието, граф Юстус беше решен да изясни всичко със сина си и да не допусне повече недоизказани неща.

Бен се поколеба.

— Страхувам се да я обичам, татко.

— Но защо не дадеш шанс на тази любов? — попита го баща му.

— Любовта е най-прекрасното нещо, което може да се случи на човек в живота му. Защо бягаш от нея? Когато обичаш, няма значение дали човекът срещу теб може да ходи или не. Любовта премахва всички различия. Най-лесно е да обичаш някого заради качествата му, трудното е да свикнеш с недостатъците му. Корина фон Ербах е чудесна жена, Бен. Тя ме накара да погледна на света с други очи.

— Аха, така значи — усмихна се младият граф.

Баща му кимна, а в следващия момент в чакалнята влезе облечен в бяло лекар.

— Все още спи — каза той. — Можете да отидете при нея, но, моля ви, бъдете много внимателни. Все още е много слаба.

— О, слава богу — извика Леноре и тръгна към болничната стая почти бегом, следвана от Северин и семейство Фон Катенберг.

Бледото лице на Корина почти се сливаше с белия цвят на чаршафите и стените в стаята. До леглото ѝ имаше система, вливаха ѝ лекарства. Да я види в такова безпомощно състояние за Бен беше изключителен шок — досега винаги тя беше силната и го окуряваше да се справя с трудностите.

Леноре погали сестра си по косата и я целуна по челото.

— Оправяй се бързо — прошепна тя.

Докторът им даде знак и всички излязоха от стаята. Само Бен отказа да се подчини и остана. Стоейки до леглото на Корина, той размишляваше за всичко, случило се през последните седмици.

Разбира се, че я обичаше, беше луд по нея. Досега беше сигурен, че не трябва да се отказва от тази любов. Корина обаче заслужаваше нещо повече от живот с инвалид. Дори да отвърнеше на любовта ѝ, той трябваше да ѝ спести подобен живот.

Преди малко почти я беше загубил. Само чудо я беше спасило. Трябваше ли да ѝ причинява още болка, отблъсквайки я отново заради недъга, който доскоро смяташе за непреодолим?

Погледът му се спря върху красивото ѝ лице, кратко полегнало върху снежнобялата възглавница. Баща му беше прав. Любовта беше подарък, който трябваше да бъде приет с радост без твърде много размишления.

Корина се събуди с ужасно главоболие. Тя сигурно беше изстенала, без да усети, защото чу познат, но необичайно топъл глас да ѝ казва:

— Ще ти мине. Важното е, че си жива и здрава.

Това ѝ прозвуча облекчаващо. Тя опита да отвори очи, колкото и трудно да ѝ беше това в момента.

Бен седеше в количката си до леглото ѝ. Той се усмихна — загрижен, но облекчен, че се събуди.

— Бен? — каза тя. — Какво се е случило?

— Беше при Анита, не помниш ли?

— Да, спомням си.

Корина се опита да стане, но пронизваща болка в главата я накара отново да легне. Бен хвани ръката ѝ.

— Как си? — попита я той.

— Била съм и по-добре, но ще се оправя. Чакай... сетих се нещо...

— Какво?

— Доктор Керер ми каза, че един ден ще можеш да ставаш и дори да направиш няколко крачки без чужда помощ.

— Това не е важно сега — изненадващо за нея отвърна Бен.

— Как така?

— Не вярвам на нищо, което тази жена е казала. Тя се опита да те убие, Корина!

Тя го погледна смяяно.

— Какво?

— Упоила те е с някакво силно лекарство. Вероятно го е сложила в кафето ти. Знаела е, че по пътя обратно към имението си щяла да изпаднеш в безсъзнание и се е надявала да катастрофираш, а катастрофата да е с фатални последици. Планът ѝ почти беше успял. Ако със Северин не бяхме те намерили навреме... Никога няма да прости на тази жена за това.

— Излязъл си от къщи заради мен?

— Разбира се. Когато не се прибра, ние се разтревожихме.

— Ние? — невярващо попита Корина. Сърцето ѝ заби учестено — значи все пак имаше надежда...

— Разбира се, че ние. Леноре беше полудяла от притеснение, както и аз.

Корина замълча, а после се усмихна и го погледна.

— Да не би да ме обичаш?

Бен се изчерви и в този момент се почувства като обясняващ се в любов на гаджето си седмокласник.

— Да — решително отвърна той. — Надявам се да съм ти го показал.

След това и двамата замълчаха. Бен хвана ръката ѝ.

— Не исках да ти повярвам, Корина. Не можех да си представя, че жена като теб би могла да се интересува истински от сакат човек като мен. Аз съм такъв, какъвто съм, и това едва ли ще се промени за в бъдеще.

— От първия момент, в който те видях, разбрах, че ти си мъжът за мен, Бен. Въпреки всичко ти си оставаш изключително привлекателен, не можах да ти устоя.

Бен повдигна вежди.

— Но аз съм в инвалидна количка.

— Да, и?

Бен придърпа ръката ѝ и я стисна силно.

— Корина, ти заслужаваш до себе си мъж, който може да ти предложи нормален живот, не инвалид, прикован за стола си...

— Какво означава нормален живот? — прекъсна го тя. — Искам да ми отговориш само на един въпрос. Обичаш ли ме?

Бен въздъхна и сложи ръката ѝ на устните си.

— Да. Аз по всякакъв начин се опитах да игнорирам чувствата си към теб. Не те заслужавам, Корина. Ти си много по-добър човек от мен, но да, обичам те. Обичам те повече от всичко.

Колко дълго беше чакала тези думи. Почувства се по-щастлива от когато и да било през целия си живот. Нито болката, нито забития в ръката ѝ адвокат и системата, включена в него, не можаха да ѝ попречат да стане и да целуна Бен.

— Обичам те — прошепна тя. — Ти си всичко, което бих искала да имам.

Бен погали лицето ѝ.

— Баща ми беше прав. Ти си дар божи.

— Не бъди толкова сигурен — засмя се тя. — Понякога съм направо нетърпима.

— Не и за мен — отвърна той.

Корина го погледна. Тя никога не беше го виждала такъв — смел, радостен и изпълнен с вяра в бъдещето. Любовта ѝ го беше накарала да излезе от непрогледния мрак на последните две години от живота си.

— Ти дойде в живота ми и го преобрърна — каза той. — Показа ми, че нищо не е свършило и бъдещето пред мен не е толкова безнадеждно, колкото си мислех. Аз не вярвах, че ще мога да заживея отново. Ти ме убеди, че трябва.

— Млъкни, глупчо — каза нежно тя и го целуна.

— Ти ме накара отново да вярвам в чудеса, прекрасна моя принцесо. Обичам те.

— Завинаги — тихо каза тя.

— Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.